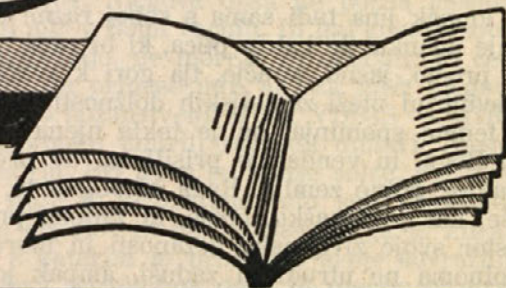

CVETJE

Letnik LIII.
Ljubljana

1936 - VI.
Junij

P. KRIZOSTOM:

Junjske rože

Sredi pólja križ stoji ...

*Jezusu na prsih
rana krvava gori;
iz nje na zemljo
padajo kaplje
predragocene božje krvi.*

*Iz kapljic škrlatnih
junjske rože brsté;
kot lučke krvave
pod križem Gospodu gore.*

*Mimo križa
me vodi korak.
Pogled na Gospoda
je zame grenák. —
Gospodov pogled
pa je meni sladák.*

*Rože so grehi srca.
Rože so moja ljubezen,
ki v duši mi vdani
záte, moj Bog, trepeta.*

*Junjske rože
so kaplje krvave.
Le skozi trnje,
le skozi bridke težave
prišel boš do slave.*

*O Jezus, roža mojega srca,
pomagaj mi na težki poti
v kraljestvo božjega neba.*

Blagor miroljubnim!

Človekova duša — tako piše Linhardt — je prav za prav uboga stvarca. Ne samo, da ji vedno in vedno ta ali ona prenapeta glava odreka bivanje in jo taji, ampak ima tudi sama s seboj razne težave. Sama sebi ostane celo življenje uganka. Je kakor ptica, ki bi rada razprostrla peruti, ki jo nekaj sili v prosto, jasno ozračje, tja gori k svetlemu solncu, a jo vedno zadržujejo svinčeni uteži zemeljskih dolžnosti in nujnosti. Iz svojih prve mladosti se temno spominja, da je tekla njena zibelka v drugem, boljšem svetu, pri Bogu, in vendar je prisiljena, da prehodi svojo pot v mraku skrbi in nadlog polne zemlje. Rada bi objela to, kar je najboljšo, najvišje, najčistejše, kar je junaško, božje, in zadene pri vsakem koraku na trd, tesen prostor svoje življenjske vezanosti in mora biti zadovoljna, če jo zemlja popolnoma ne utruji in zaduši, ampak jo pusti, da pride preko brazgotin in padcev slednjič vendarle do nekako zadovoljivega cilja. Nikdar pa ne najde sama iz sebe dovolj moči in časa in prostosti, da bi docela postala to, kar izraža njeno ime: »DUŠA IN BLAŽENOST«. Zakaj, da bi postala duša in blaženost, bi morala najprej raztrgati tisočere vezi, s katerimi jo oklepa v velikem zemlja in v malem telo, ki oba iz nje srkata njen življenjski sok in trgata podstavke njene blaženosti.

Pa je stopil Kristus, božji Prijatelj in Odrešenik, na goro osmerih blagrov in zaklical duši, da se ne sme samo duša imenovati, ampak da mora tudi postati »duša in blaženost«. Zdi se, kakor da se naša duša predramlja iz težkih sanj, ko posluša glas Odrešenika in spoznava, da gre za njeno lastno korist. Zakaj »biti blažen« je vkljub vsemu njena najbolj vroča želja.

Tvoj dar in tvoj Bog

Ob oltarju stoji človek z daritvenim darom v roki, sad njegovega truda, z znojem napojenega dela, kos njegovega mogoče ne posebno velikega imetja. Pove nam, da se resno zaveda razmerja, ki v njem stoji do svojega Boga. Zato sme upati, da se bo Bog z dopadajenjem ozrl na njegov dar kakor na dar pravičnega Abela. Toda nad njegovim življenjem se mogoče razgrinja temna senca: razpor z bližnjim. Mogoče je že minulo mnogo let. Mogoče povod ni bil vreden razburjenja. Mogoče bi se danes stvar popolnoma drugače razvila. Mogoče leži polovica ali pa vsa krivda na drugi strani. Mogoče je vsa zadeva že zdavnaj pozabljena. A še nihče ni našel prave besede, ki premosti prepad in vodi k miru. Svet je dovolj velik, da se ljudje drug drugemu izognejo, da najdejo svojo pot in svojega Boga brez bližnjega. Vsekakor je življenje večje kakor prijateljstvo ali sovraštvo z bližnjim. Tako stoji brezskrbno in z nekako mirno vestjo pred oltarjem in pričakuje blagoslova od strani svojega Boga. Toda nepričakovano sprejem ga čaka. »PUSTI SVOJ DAR PRED OLTARJEM, IN POJDI, DA SE POPREJ SPRAVIŠ S SVOJIM BRATOM, IN POTEM PRIDI IN DARUJ SVOJ DAR« (Mt 5, 24). Vidi, kako važno je v očeh Boga to, kar je on tako lahko in že zdavnaj pozabil.

Saj poznamo glas, ki je govoril: »Pusti svoj dar!« — glas je tistega, ki je na gori osmerih blagrov dejal: »BLAGOR MIROLJUBNIM, ZAKAJ TI BODO OTROCI BOŽJI« (Mt 5, 9). Kristus je zavrgel staro postavo, ki se je glasila: »Oko za oko!« in »Zob za zob!« Kot knez miru je prišel Kristus na svet. »Mir ljudem na zemlji!« so peli angeli ob njegovih jaslih. »Mir z vami!« tako pozdravlja učence. Svoj mir je zapustil svojim, ko se je od njih poslovil (Jn 14, 27). »Mir!« to naj bo pozdrav apostolov, ko

stopijo v tujo hišo. »Mir!« naj bo sad evangelija (Ef 6, 15). »Mir božji« (1 Kor 14, 33) in »mir Gospodov, kateri ves um preseže« (Fil 4, 7), je zaključek vsega evangeljskega delovanja. Dokler ne bomo slednjič lahko rekli: »Kristus — Kristus naš mir!« (Ef 2, 14).

In Kristus je bil — to lahko trdimo brez pretiravanja — živi, utelešeni mir, »Knez miru«. Njegova duša ne pozna nestalnosti, ne viharjev, ampak samo trajni mir v Bogu varnih. In naj govore zoper njega vse slabo, naj ga nasilno preganjajo, ne morejo ga omajati. In četudi je sam enkrat mislil, da ni prišel, da prinese mir, ampak meč, njegova življenje je bilo vkljub temu resnično božanstveni »PAX VOBIS — MIR Z VAMI!« V njegovi bližini so se kmalu umirili razgreti duhovi. Njegova beseda poleže bučeči vihar na morju. Pri njem se izsuše solze. Pri njem je vsako nasilje brez moči. Pred njim je razorožena celo jeza pravičnega Očeta. Ne meč Petra in ne legije angelov in ne »gorje«, ki ga je klical, ne, njegovo najmočnejše orožje, s katerim je premagal svoje sovražnike in svoje prijatelje, je bila njegova miroljubna duša in njegov pozdrav miru. Resnično, življenje in človeštvo sta mu storila vse, kar človeka draži in sili v besnost! On pa gre preko slepe človeške zlobe z zadnjim vzdihom svoje neomahljive duše: »OČE, ODPUSTI JIM! NE VEDO, KAJ DELAJO.« Duša našega Odrešenika, to brezdanje morje miroljubnosti, živo potrjuje njegovo besedo: »BLAGOR MIROLJUBNIM, ZAKAJ TI BODO OTROCI BOŽJI!«

Imejte mir z vsemi!

Samo ta, z mirom napolnjena, v miru utrjena duša božjega Odrešenika, se je lahko upala stopiti med nas, v notranjosti razklane, strastno razdražene ljudi, ne da bi bila osramočena. Zakaj priznati moramo: mi današnji ljudje nismo rojeni v Betlehemu miru, nismo dorasli v ozračju miroljubne miselnosti. Ob naši zibelki niso angeli peli: »Mir ljudem na zemlji«, ampak zli duhovi so nam prerokovali »boj za obstanek«. Po naših žilah se pretaka kri rodu, ki si mora vsak dan braniti svojo kožo. Naša duša sama ni angel miru, ampak nekak zlodek, ki mora biti vesel, če ga življenje ne stre. Naše življenje je zgrajeno na vulkanskih tleh. Naša življenjska pot je posuta s tolikimi nerazvozljanimi vprašanji, s tolikimi raznoterimi stvarmi, ki človeka razburjajo in polagoma izčrpavajo, da se mora na vsem tem duhovno življenje evangelija razbiti. Niti ena stvar se nam prostovoljno ne ukloni: kar smo, kar vemo, kar moremo, kar verujemo, kar imamo, kar uživamo, kar veljamo, vse prav vse si moramo izvojevati z božjo pomočjo, da, a tudi z našim grenkim znojem, z našo srčno krvjo. In to samo mi, ki še nekako prav umevamo vrednost in cilj življenja, da ne govorimo o nešteto drugih, ki jih pomanjkanje vere in življenjska beda dan za dnevom razkraja in melje.

Today glej, okrog te v sili se tresoča zemlje še danes mirno krožijo zvezde! Nad temi bojnimi poljanami razpenja še danes Bog miru modro nebo in riše še vedno v viharne oblake svojo mavrico kot znamenje miru. In Kristus neprestano poudarja in kliče: »BLAGOR MIROLJUBNIM, ZAKAJ TI BODO OTROCI BOŽJI.« In kolikor bolj divje se razvija življenje, s toliko večjim poudarkom kliče Kristusova Cerkev: »PAX CHRISTI IN REGNO CHRISTI - MIR KRISTUSOV V KRALJESTVU KRISTUSOVEM!« Pa se zamisli naša boja navajena duša in prisluškuje pesmi o miru in miroljubnosti. In kolikor dalje prisluškuje, toliko bolj zdvomi nad seboj in nad duhom našega časa. Toliko bolj se razblini njena bojevitost, in druge, že davno izpodrinjene misli se probujajo. Če je res naša vsestranska obramba in bojaželjna pripravljenost največja zapoved časa? Če

je res premena časa popolno v ozadje postavila dušni mir, odkrito željo po miru? Če je geslo »Oko za oko«, »Zob za zob« res edina in sploh prava pot, ki vodi v boljšo prihodnost? Če je z ozirom na nasprotnika res edini izhod iz položaja zmaga ter poraz in ne v prvi vrsti poštenu sporazum? Če se da politično razklani svet zbližati le s silo gospodarskih nujnosti in ne veliko bolj z močjo duševnih idealov? Če more človeštvo preroditi res samo razredni boj in ne pripravljenost za svetovni mir? Če naj tvorijo jedro življenja prihodnosti res »poskušnja moči in sile« in ne tudi dejanja ljubezni in miroljubnosti? Če naj gre res z nami v večnost temna senca v mojem in tvojem življenju, nezaslužena žalitev, brezobzirno ravnanje, krivično zapostavljanje, nepošteno obnašanje drugega nasproti nam, nehvaležnost prijatelja, ali pa postane ta senca prej, še danes, žrtev na oltarju miru? Ali naj res bomo na vseh potih našega življenja med volkovi »volkovi«, med hijenami »hijene«, med kačami »kače« in ne v prvi vrsti kristjani? Če naj bomo res samo otroci duha časa, sužnji mode in ne glasniki boljše prihodnosti, božji otroci? Sama vprašanja, ki nam jih zastavlja od Kristusa blagrovani mir.

»OTROCI BOŽJI BODO« — to je blagor, ki ga Kristus obljubuje miroljubnim. »Otroci božji« rastejo v vseh deželah in vseh stanovih. Plemstvom so človeštva in krščanstva. V svetu dandanes še nimajo odločujoče moči in dobrot zemlje ne uživajo izven dovoljenih mej. Zato pa je njihova duša že tu blažena. In ko se bo odprla knjiga svetovne zgodovine, bo dokazano, da življenja niso obvladali do zob oboroženi in boja žejni, ampak miroljubni. Pokazalo se bo, da miroljubnost ni slabost, ampak veličina in moč. Zato, bratje in sestre, imejte, v kolikor je na vas ležeče in ako je mogoče mir z vsemi ljudmi. Ne pozabite svojega Vodila, ki vam veli: »SKRBNNO NAJ GOJIJO BLAGOVOLJNO LJUBEZEN MED SEBOJ IN DO DRUGIH IN NAJ SKRBE, KJER JIM JE MOGOČE, DA SE PORAVNAJO PREPIRI.«

P. ROMAN:

Oj, kam iz zadreg?

(K prazniku sv. Antona Padovanskega.)

Večkrat na dan grem mimo naše porte, kjer sv. Anton kraljuje, božje Dete ima v naročju in skozi šipo se prijazno smehlja. Jezušček ima okoli vratu in v ročicah vse polno verižic in obeskov drobnih dekliških prstanov in koravd, glede prstančkov tudi sv. Anton ni ravno zapuščen. Seveda je vse »pristno zlato« in »čisto srebro«.

Nikoli ne grem mimo, ne da bi tam bil obisk, ne da bi se kdo razgovarjal s sv. Antonom.

Saj vsi vemo, da je kip le samo kip in da lučce, prstani, verižice in obeski, da je vse to le zunanost. Toda za vsem tem: koliko žive vere je, koliko zaupanja, koliko ljubezni, to ve sam neskončno dobri in modri Bog. Tisoč in tisoč zadreg je majhnih in velikih in za vse to kdo bi nadlegoval Kralja večnosti samega. Pa tudi vse drugače se da pomeniti z ljubeznivim svetnikom, ki tako dobro razume te človeške zadrege.

Zjutraj zbere sv. Anton celo vrsto študentov in študentk, ki z aktovkami pod pazduho ali pa kar z jermenom povezanimi knjigami hite v šolo. Pa je danes matematika na vrsti in sv. Anton bojda dobro računa in brž se stegne roka študentova do šipe in malce potrka s prstom, naj ga sv. Anton ja ne pozabi ob uri stiske in hudih zadreg. Drugje zopet pišejo francosko in Anton je tam po misijonih hodil in še oslička naučil,

da se je na moč spodobno vedel pri sv. maši. Zopet se stegne roka študentke do sv. Antona in z vzdihom se poslovi od njega trdno uverjena, »da bo šlo«. Nekoliko bolj zadaj vidim ponovno kako boječe dekile s kmetov, ki je prišla v Ljubljano, polna nad, najti službo, pa je ni in ni. Sv. Anton je zavetje in zadnja tolažba. Tudi nemalo gospode je najti tam, kjer sv. Anton zbira prispevke za kruhe svojih ubogih. Večkrat sem že mislil, kakšen roman bi lahko napisal in kako čudovita povest bi to bila, če bi človek vedel za vse skrivnosti sladke in grenke, ki jih šepetajo človeška srca pri sv. Antonu na porti.

Sedaj je zopet pred nami praznik sv. Antona. Na tisoče devetdnevnic se bo obhajalo njemu na čast, stotisoči po celem svetu obhajajo pobožno 13 torkov in prav je, da se tudi mi spomnimo nebeškega zavetnika v stoterih zadregah in težavah vsakdanjega življenja.

Cerkev v Mühlhausen — Sv. Anton ozdravi odsekano nogo

Že poprej smo omenili, da je pri češčenju sv. Antona večkrat veliko zunanosti. Dobri Bog se pač poslužuje vsega, karkoli more človeško srce ganiti in storiti sprejemljivo za vse dobro in čisto, za milost in za novo življenje. Toda prava pobožnost je po besedah sv. apostola Jakoba prazna, če ni polna dobre volje služiti Bogu in bližnjemu v čisti ljubezni, v prizadevanju po popolnosti in v volji ogibati se greha.

Zato bodi naša priprava na praznik velikega svetnika predvsem notranja. Najsibo to devetdnevnic, najsibo to pobožnost 13 torkov, nikoli ne smemo prezreti, da prav otroci serafinskega očeta ne smejo biti zadovoljni samo z lepo zunanostjo, temveč mora biti zunanost posvečena z živo vero in z življenjem po veri. Žrtve, majhne vsakdanje odpovedi, premagovanje, potrpežljivo prenašanje križev in težav, na čast sv. Antonu, to, je ono, s čimer svetniku res izkažemo čast in si izprosimo njegovo moško priprošnje. Zaeno pa prav na ta način tisto površno češčenje svetnikov spremenimo v pravo pobožnost, ki je vedno koristna.

Slika, ki jo prinašamo, prikazuje legendo, kako sv. Anton ozdravi mladeniču odsekano nogo. Sv. Anton je v neki priliki govoril z vsem podarkom o četrti božji zapovedi in o spoštovanju otrok do staršev. Ta mladenič je bil tako zelo prevzet te pridige, da je šel in si odsekal nogo, ker je bil nedavno z nogo sunil svojo mater, da je padla na tla. Ko je mati

videla pohabljenega sina in zvedela za potek, kako se je moglo to zgoditi, je v silnem strahu za sinovo življenje odhitela k sv. Antonu, ga najprvo grajala zavaljo pretrdih besedi, potem ga je prosila kleče, naj ji sina pozdravi. Sv. Anton je to storil, obenem pa tudi mater strogo posvaril, naj ne bo premehka s svojim sinom.

Tako za starše kakor za otroke je ta legenda svarilo in opomin. Je svarilo otrokom, ki večkrat tako lahkomišljeno žalijo starše in ne vedo kako kasneje vest neusmiljeno grize in očita in toži, ko ni mogoče več popraviti storjene krivice. In je opomin staršem, ki večkrat v svoji ljubezni menijo, da je krutost otroka kaznovati še za časa, ko je otroško srce dovzetno in sprejemljivo za božjo besedo.

Skrbimo, da bo češčenje sv. Antona med nami raslo, da bo naša mladina tega nebeškega zavetnika vzljubila in se mu izročila v varstvo. Zaeno pa glejmo tudi na to, da pobožnost ne bo samo zunanja, temveč ponotranjena in spremljana od žive vere in krepostnega življenja.

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje.)

Spet korakate obedve mladenki preko mračnih ulic; zdaj ste na Demblonski cesti, v glavnem prebivališču najhujše sodrge. »Črne suknje« si ne upajo lahko semkaj.

Marjetica molči neprestano; Ivana je vznemirjena radi tega.

»Zakaj nič ne spregovoriš, Marjetka,« povpraša naposled, »ali si žalostna?«

»Ne, ne, čemu naj bi bila žalostna?« —

»Ali sem ti jaz kaj žalega storila?«

»Ljuba, uboga Ivanka,« reče Marjetica s prisrčnim glasom in stisne prijateljici roko, tako da je le-ta že vsa potolažena, »poslušaj, ne smeš biti huda náme! Ne govorim, ker molim, da bi mi Zveličar navdihnil besede, ki naj jih povem ubogim ljudem... Ni nama treba tolikanj govoriti, kajneda, toda moliti morave tako mnogo! O n mora storiti dobro za naju... Molive skupaj! Ali hočeš?!«

In v mokrotni noči se zdajci združijo njune tihe prošnje in tvorijo silo, ki je zadosti močna, da prodre v te brloge grehote in brezbožnosti in spreobrne Bog ve kakšne zakrknjene grešnike.

»Ti,« reče Marjetica, »zdaj pridejo težki topovi, Verdónkovi!«

»Verdonkovi, za božjo voljo! Ali Marjetka, saj vendar veš, pater je nedavno hotel iti tja in bil bi skoro občutno tepen, naglo jo je moral popihati proč. Verdonkova mati ima krepko roko. Gotovo naju niti noter ne bo pustila.«

»Moliti hočeve,« odvrne Marjetica mirno.

Prišli ste do strašnega stanovanja.

»Pojdive najprvo k mojemu staremu varovancu tule zgoraj,« na svetuje Marjetica, »miloščina je dobra priprava za dušno pastirstvo.«

Po končani pripravi potrka pri Verdonkovih. Orjaška žena odpre.

»Dober večer, gospa Verdonkova.«

»Dober...«

Toda spoznala ju je. Svoji dve pesti upre ob kolk in kriči s pretečim ukazujočim glasom:

»Vedve ste tisti iz Hezbejske ulice, glejte, da se poberete!«

»Dobra gospa,« reče skromno Marjetica, »medve sve tako utrujeni in popolnoma mokri, le pogledjte. Ali se ne bi smeli pri vas kako minuto odpočiti?«

»I no, če hočete le počivati... Torej, pa vstopite!«

Prav za prav ima dobro srce, Verdonkova mati. Toda ona je delujoča sodruginja socialnodemokratske stranke in če samo zagleda kakšnega »farja«, ji že stopi kri v glavo.

Marjetica se je udobno usedla zraven hišne gospodinje.

»Grozansko vreme, kajneda?« poskusi za uvod.

Namesto vsakega odgovora ji žena obrne hrbet in gre venkaj.

Ivana zaduši smeh.

»Videti je, da se ji kar nič ne ljubi govoriti.«

»Kaj neki naj storim, da bi to velikanko spravila v pogovor? Če bi človek — ...«

Orjaška žena se vrne.

»Pri vas je prijetno domače, gospa Verdonkova,« prične spet Marjetica, »in Vi ste zelo prijazni... poštene ljudje se zmerom razumejo, jelite!«

Verdonka ostane nedostopna; nasršila je obrvi in, ne da bi rekla besedico, prične trebiti sočivje, prav tako kakor da bi bila pozabila na to, da sta mladenki navzočni.

Nič drugega ni slišati kakor petje in vrenje vode v kotlu in škripanje noža v zelnati glavi. Ivanka opazuje tu pa tam nož in lice Verdonkino z rahlim nemirom. Spominja se na zgodbe o ljudožereih...

»Vi poznate patra N.?« si upa zdaj Marjetica z besedo na dan.

Ljudožerka se zareži in pokaže zobe, krili preteče z nožem in godrnjaje zarevska kakor divja zver:

»Da, t a, če se le še enkrat predrzne...«

Vrata se odpro, Verdonkina hči vstopi, prava podoba svoje matere v pomanjšanem merilu.

»Dober...«

»Dober večer, mala gospodična!« reče Marjetica prijazno. Mala Verdonka pogleda vprašujoče na mater.

»Kaj pa imaš tukajle?« zamrmra le-ta.

»Zastavo. Popraviti jo moram.«

Ona namreč nosi strankino zastavo pri obhodih. To je veliko odlikovanje.

Odpri sveženj.

»Tvoja zastava pa ni lepa,« reče Marjetica prezirljivo.

»I no, je že stara, gospodična.«

»Naša je veliko bolj čedna, ali ni res, Ivana!«

»O seveda, naša je iz svile. Tale je pa zgolj iz bombaža.«

»Svilnata zastava?« povpraša mladenka, vsa radovedna.

»Da... in zlató je vvezeno vanjo,« doda še Marjetka. »Ali jo hočeš videti?«

...?

»Popolnoma na voljo ti je dano, če hočeš nositi našo zastavo,« nadaljuje smehljaje se. »Pridi vendar prihodno nedeljo, obhod imamo pri nas. Dobro se boš postavila z našo zastavo!«

Mati in hči se spogledate z razumevnim pogledom. Toda Marjetka kramlja dalje, brez zveze, o vsem mogočem, odločena vztrajati, tudi če ji pokažejo vrata, ako mora tako biti.

»Ali poznate tega in tega? Ta tudi pride.«

In govori o ustanovi, o pevskem zboru, o skrbstvu, češ da ima s a m a t u d i rudarsko družino!... In v nedeljo je tako zabavno.

Verdonkova mama se zdaj smehlja razveseljena, dà, povsem prijazna je, ko posluša kramljanje. Marjetica govori o socialnih demokratih: čemu se ne bi ljudje razumeli med seboj, navsezadnje smo vendar vsi bratje!

»Če prideš, ti bom nekaj dala,« reče naposled mladenki.

Le-ta išče odgovor v materinem pogledu.

Vražja ženska¹ skomizgne z rameni, kar naj pomeni:

»Meni je vseeno...«

»Torej na svidenje prihodnjo nedeljo,« reče Marjetica in vstane. »In prav lepa hvala za Vašo dobroto, gospa Verdonkova. Zdaj sve se pa zares odpočili.«

Komaj sta bili zunaj, ste obe dušni pastirici spet postali otroški in ste se pričeli veselo smejati.

»Ne, kako neumna je ta mladenka!«

»Ti, le-ta mogoče pride.«

»Občudujem tvoj pogum, Marjetka.«

»Jaz se tudi čudim svojemu pogumu! Vidiš, to je storila najina molitev.«

Pozno je že. Od poldneva še niste nič jedli in od utrujenosti se spotikate na neravnem tlaku. Na poškodovanih mestih zabredete v temi v mlakuže.

»Ne morem več,« reče Ivana.

»Jaz tudi ne... Toda ne smeva še iti domov, imam še šest obiskov.«
Odpre neka uporna vrata in potrka v veži.

»Dober večer vsem skupaj!«

»Ah, gospodična Marjetica!«

Družina sedi pri mizi okoli velike sklede fižola in krompirja, iz katere vsak poljubno nekaj ulovi.

»Tukaj pa prijetno diši!«

»Ali hočete z nami jesti, gospodični?«

Gospodičnoma na čast prineso dva krožnika in zdaj sedite pri večerji. Ivana se premaga, da ne pokaže spačenega obraza. Na srečo sta glad in utrujenost močnejša kakor stud.

* * *

Marjetka nadaljuje od vrat do vrat, od ene bede do druge, svoje delo ljubezni, razdeljuje svoje zavoje in izpranjuje svojo denarnico.

»Ti preveč razdajaš, Marjetka,« meni Ivana, »uničila se boš z razsipanjem.«

»Seveda, ali pa more človek gledati to bedo in pri tem ne pomagati ljudem? Jaz ne morem tega.«

»Toda odkod neki jemlješ ves ta denar?!«

»Res je, izdam desetkrat več kakor pa zaslužim, ali ljubi Bog me še nikoli ni pustil na cedilu. Kadar nič več nimam, grem pa kar prosjačit.«

Pri enem izmed njenih varovancev so vrata zaprta, ljudje že najbrž spe. Marjetica potisne listek spodaj skozi vratno špranjo in reče Ivani:

¹ Izvirnik ima: »Megêra«, francosko »mégère« (izg.: mežer), nemško »Megäre« (izg. megère); beseda je izposojenka iz starogrškega jezika; grško bajeslovje govori o Erinijah, le-te so bile boginje maščevanja; Rimljani so jih imenovali »Furiae«; izg.: »Furije«, t. j. »besneček«, od glag. »fūrere« = besneti. Erinije so bile tri: Tisiphone (Tizifone), Alekto in Mégaira. (Iz grškega »ai« so Rimljani naredili široki »ê«, pisano »ae«.) »Megêra« v francoščini in nemščini označuje dandanes vražjo ali hudobno žensko. — Prip. prev.

»Molite! To nadomesti najin obisk. Prosive preblaženo Devico, naj jih pošlje k nam v nedeljo.«

In onidve molite nekaj minut pred tem pragom ponoči.

Na nasprotni strani je pa okno razsvetljeno.

»Kaj če bi tam vstopili?« preudarja Marjetica. »To bi bilo nadomestilo za to stanovanje.«

»Ali jih poznaš?«

»Ne.«

Potrka in vstopi.

»Dober večer. Medve sva tukaj tukaj vendar prav prišli k Petrovim?«

»Petrovi? Ne.«

»Ah in ali Vi ne veste, kje stanujejo?«

»Petrovi?!... Petrovi?!...«

»Gre za ustanovo za Flamce. Ali poznate to?«

In že je na svojem področju². Ljudi prične mikati, ponudijo dva stola mladenkama. Svetinjica za otroke ji dokončno pridobi naklonjenost dozdevnih Petrovih in Marjetka zapusti stanovanje z novim naslovom za ustanovo.

* * *

Tako, zdaj pa prideta še oba rudarja na vrsto. To ne bo lahko, ta dva sta prav posebna čudaka.«

Komaj je prestopila prag, pa sta jo že osorno zavrnila.

»Prav nič ni treba, da pridete...«

»I no, dovolite mi, da vsaj vstopim...«

Blizu pri peči čepita na nizkih stolih dva moža kakor dva debela medveda in kadita iz pip, ki ste črni kakor njuna obraza. Ostalo je temu podobno: peč, stene, oprava, tla — žal, da tudi duši. Vse je črno v tej luknji, ki jo razsvetljuje le ena sama jamska svetilka. Če bi človek sodil po slini, ki okoli vsakega izmed obeh tvori moker lok, uporabljata svoj čas v to, da tekmujeta med seboj v pljuvanju.

Marjetica se vsede na nekakšen predmet hišne oprave, Ivana se umakne v neki kot.

Zdaj pa jima prične Marjetica pripovedovati o vojski, o svojih bratih, ki so na bojišču, in o doživljajih med točo krogel tam zunaj. Neopaženo preide k procesiji in k blagoslovu za Flamce. »Zares je lepo, gosli in toliko sveč! Pojemo tudi narodno himno. Pridita vendar v nedeljo, da bosta videla!«

»Toda midva sva socialisti!«

»No, kaj to de? Za Vaju je to sprememba. Sicer pa imamo precej socialnih demokratov pri nas!«

»A?!«

Spet prične s svojim vabljenjem in pridobivanjem, govori o socialnih demokratih, o vojakih, o ljubem Bogu, neumrljivi duši, o ogenicah, o peklju in o nebesih, govori in govori dve dolgi uri! Naposled ugotovi, da je ura že deset proč in da Ivana trdno spi v svojem kotu. Marjetica jo pokliče, in ko se poslavlja, ji rečeta oba socialisti — medveda smehljaje se:

»Gospodična, pridite spet, zabavno in kratkočasno je poslušati Vas.«

² Izvirnik ima: »In že je v svojem elementu.« Element = prvina, prasnov; medveda izposojenka iz latinščine: »elementum«. Po mnenju starih so bile prvine voda, zrak, ogenj itd. Odtod rečenica »biti v svojem elementu« — kakor je n. pr. riba v vodi ali ptica v zraku. — Prip. prev.

Sedaj stopate mladenki navzdol po samotni cesti. Tema je kakor v rogu. Tenek mrzel dež prši, mrazi ju, Ivano zebe tem bolj, ker je bila siloma vzbujena iz prvega spanca, in kar omahuje od utrujenosti.

»Ne morem več, Marjetka.«

Ivana ne ve, da je Marjetica še veliko bolj zdelana kakor pa ona, da jo muči oster spokorni pas pod črnim oblačilom in da mora njena duša prenašati skeleče mučeništvo, ki je še hujše kakor njeno telesno trpljenje.

Marjetkine temne oči pogledajo proti nebu. Počasi in z nenavadno resnobnim glasom odgovori Ivani:

»Da, medve sve zelo utrujeni. Toda kako srečni morave biti zavoljo te utrujenosti, ker sve vendar delali za duše — in pa v N j e g o v o čast!«

In dodá:

»Ivankica, kako lepó bo tam gor!«

Še enega bi rada obiskala, nekega rudarja, ki prihaja pozno domov in stanuje zunaj v Ansu. Ali Ivana se ji smili, odvede jo na njen dom ter ji vošči lahko noč, potem pa sama nadaljuje svojo pot po neravnih strmih ulicah, kjer se ji v deževni noči zmeraj znova spodrsne.

* * *

V nedeljo nato je bila procesija pri frančiškanih.

Le-to procesijo je vpeljal pater N. — Potem ko so Nemci zasedli mesto, je ustanova za Flamce opešala³, treba je bilo na kaj drugega misliti, obiski so se zanemarjali, shodi so se sicer prirejali, pa ni bilo prave udeležbe. Toda ko so se bile običajne razmere polagoma spet upstavile, je hotel pater ustanovo znova dvigniti na višino in nekaj posebnega storiti v ta namen; tako mu je prišlo na um, da bi imel vsak mesec slovesno procesijo v cerkvi, katere naj bi se jih kar moč veliko udeležilo.

Le-ta načrt izvesti pa ni bilo lahko. Treba je bilo ljudi pridobiti. V ta namen so si razdelili delo. Dva dolga meseca je bilo treba marljivo delati, samó zadnji teden je imela Marjetica opraviti približno dve sto obiskov.

Kupili so sveče in zastave, Marjetica je izdelala čeden baldahin⁴ iz bele svile, vso svojo umetnost in vso svojo ljubezen je vložila v to delo. Prva procesija je bila pravi obhod zmagooslavja. Vabljenje se je pričelo vsak mesec iznova. Vselej je privlel nov naraščaj. Sedaj je bila procesija v tretje. Prav pridno so bili delali ter si obetali velik uspeh.

* * *

V dvorani ustanove za Flamce pričakuje Marjetica izid svojega »ulovka«. Zelo je utrujena po tem napornem tednu; še vse predpoldne je obiskovala in vabila. Toda kaj za to?! Da bi le prišli!

Že je prišla družina navideznih Petrovih, pa tudi tisti, ki stanujejo v hiši le-tem nasproti stoječi, pred katero ste molili, in še različni na novo pridobljeni.

Gospod Konink, v suknji in z vratnikom, ves prevzet od svoje važnosti, je ponosno oddal svojo strašno čečkarijo. Kmalu bo »njegova glasba« sijajno proizvajana, ker je Marjetka že poprej izurila svoj zbor v tej skladbi z notnimi listi, ki jih je sama popisala.

³ Izvirnik ima na tem mestu lep pesniški izraz: »je ... pobesila krila.« Prispodoba je vzeta od upehane ptice, ki utrujena pobesi krila. — Prip. prev.

⁴ Baldahin = »nebo« pri procesiji. — Prip. prev.

In zdaj véliko iznenadenje: Verdonkina hči v polni nedeljski opravi! Marjetica ji prijazno pride naproti. Bila je še enkrat pri Verdonkovih ter jih je popolnoma ukrotila.

»Mati bo potem prišla pome ter me spremila,« reče mladenka.

Verdonkova mati pri frančiškanih! To je vsekakor nekaj posebnega.

Novi gostje — Marjetica pozdravi vsakega pri vratih:

»Ah, dober dan, veseli me, ma...« Svoj besedni zaklad je nekoliko obogatila. Ni vselej lahko kaj povedati, ali polagoma si je pridobila vajo in njeno smehljanje oskrbi ostalo.

Ko se je ravno bavila z neko skupino v dvorani, se prikaže nov prišlec na pozorišču; ni ga videla, ko je vstopil. Možak stopa ponosno naprej k prednjemu koncu, s kapo v roki, sprva gleda povsem osupnjen pred se, nato zagleda stol, zdaj se čuti olajšanega, zgrabi ga, prikloni se pred odrom, poklekne na stol in naredi prav čudno znamenje križa.

Vsi molčé, da bi si ogledali ta prizor. Smehlajo se, »malčki« se pa hehetajo, Marjetica jih ošine s hudim pogledom in se približa dobremu možu.

»Dober dan, gospod Sabbe,« reče in mu podá roko.

Možakar jo pa osupel gleda.

»Na, ali se pa more — ali se sme v cerkvi govoriti.«⁵

»To tukaj ni cerkev, toda potlej pojdemo tja in videli boste, kako lepo je tam.«

Neki rudar ji pomežikne pri vstopu.

»Oho, vi ste!« vzklikne, »to je pa lepo, da pridete.«

»Da, gespudična Marjetica... Ali vam je šlo v slast ondan pri nas?«

Marjetica si je pretekli teden naložila žrtev in večerjala z njegovo družino; jedli so klapavice⁶, ki so ji gnus — vso noč potem je bila bolna.

»O da, izvrstno, toda preveč sem jedla, tako dobro je bilo.«

»Pridite vendar spet!«

»Da gotovo, spet pridem!«

Prišel je čas pevske vaje. Z velikim premagovanjem vzame Marjetica taktirko v roko in stopi na stol.

»Najboljši prijatelji, bataljon je zbran. Pokazati moramo, da Flamci nekaj znajo, hočemo zapeti veličasten blagoslov pri službi božji. Ali ste s tem zadovoljni?... Glasba naprej! Le v korak!«

Pevci se zasmeyejo. Marjetka se skuša prilagoditi njihovemu okusu in zato poskuša govoriti grčavo in ljudsko. Pri tem jo vsakokrat prevzame povsem zoprno občutje, toda priprostim ljudem je vseč in bučen smeh spremlja vsak njen dovtip.

Najprej zapojó neko misijonsko pesem, ki jo polni vneme v skoku razdrdrajo; strahovito je, toda oni so ponosni na svoj uspeh.

Pred Marjetico stoji neka naščeperjena gospa z mogočnim zelenim peresom na klobuku in poje grozansko napačno. Da bi druge kratkočasila in pa neumestno glasbeno gorečnost dobre gospe nekoliko ohladila, potiplje Marjetica, ko šteje takt s paličico, tu pa tam pero in le-to se potem smešno guglje sem ter tja, kar vzbudi neugnano veselost.

Zdaj poskusijo zapeti neko dvoglasno pesem. Že pri prvih taktih gre zelo narobe, nastane zloglasje, vreščanje.

»Stojte! Odmor!«

⁵ Iz te zgodbe je razvidno, da mož leta in leta ni več videl cerkve od znotraj. Marjetica ga je pridobila!

⁶ Klápavica je neka užitna morska školjka, zato se imenuje užitna klápavica; nemško »Die eßbare Miesmuschel«, francosko: la moule (izg. mul); botanično (latin.) ime: mytilus edulis; ital. arsella, dattero di mare (morski datelj).

Vsak glas je zdaj posebej vadila. Marjetica poje po tri takte pred njimi ter jih dá ponoviti. Potem poskusijo spet skupaj zapeti, toda ženske znova zmedejo takt.

»Av, av! Ali hočete biti tiho, ve čarovnice!«
Smeh na levi strani.

»Naša mačka doma poje prav tako lepo kakor ve.«

Marjetica trpi pri svojih bedastih dovtipih, toda kaj takega ugaja njenim ljudem! In hujše vendar ni kakor jesti klápvavice...

Na srečo je domá naučila stare pevce slavospev Magnifikat⁷ in druge pesmi in gospod N. je za večernice⁸ prinesel s seboj svoje gosli, potem takem jim v cerkvi ne more spodleteti.

Nekaj pred štirimi popoldne gredo v cerkev. Ko Marjetica tako koraka sredi med nedeljsko oblečenimi delavci, ji pač pride na misel, kako posebno se ji utegne prilegati med svojim krdelom.

Ali za trenutek že nič več ne sliši, kaj govorijo, samó smehlja se, v glavi ji buči, vsa je zdelana. Toda čuti, da je zunanja izčrpanost podelila peroti njeni molitvi, ker je storila, da je takorekoč vse izginilo okrog nje, ter je njeno dušo ločila od njene okolice. Ima občutje, kakor da je oddaljena zelo daleč proč od hrupne množice, kakor da bi hitela naprej čisto sama s svojim božanskim Učenikom vred, z glavo naslonjena na njegove rame.

V cerkvi, pred tabernakelnom, postane to občutje še krepkejše, mogočnejše. Toda ne more se mu prepustiti, spraviti mora svoje ljudi na primeren prostor, priskrbeti jim stole, pozdraviti tiste, ki so nazadnje prišli in pa pevce razpostaviti. Naposled pa poklekne pred Zveličarjem, obraz nasloni na roke in čuti, da je splavala kvišku k njemu; pozabljena je ustanova za Flamce, pozabljen pevski zbor, pozabljena utrujenost in nejevolja, za pet minut biva v nebesih, pri Njem, ki ga ljubi in za katerega edino dela ter se trudi.

Večernice se prično. Marjetica vodi petje ter je srečna pri tem, zakaj čuti, da pogled njenega božjega Učenika na njej počiva. Že pri prvih zvokih se obračajo glave, ljudje so osupli zavoljo nenavadne moči petja; nato posežejo gosli vmes in kakor električni tok spreleti množico, na vseh obrazih je brati pobožnost in navdušenje.

Pater stopi na prižnico. Kako široko polje za njegovo apostolsko gorečnost nudi to krdelo pravičnih in nepravičnih, ki so bili na cestah in ulicah povabljeni na ženitnino. Ve, koga ima pred seboj, pozna vsak posebno »znamenit primer«. Zánje ima živ verski govor, iz katerega more vsak dobiti nekaj duhovnega dobička. S polnimi rokami seje dobro seme v zemljo, ki jo je pripravila ljubezen do bližnjega, in pogledi mu pravijo, da je seme pripravljeno vzkliti. Marjetica sedi zraven harmonija in moli z zaprtimi očmi.

Po pridigi se prične procesija. Za banderom v deželnih barvah in za obema zastavama ustanove za Flamce koraka na stotine pobožnih mož

⁷ Magnifikat⁷ se imenuje Marijin slavospev, ki se moli ali poje proti koncu duhovniških molitev, imenovanih »vesperae« (izg.: vésperae t. j. večernice). Z besedo »magnifikat« (izg. magnifikat) se v latinščini prične ta slavospev. (Glag. magnifikare, beri: magnifikare = poveličevati; magnifikat, 3. oseba ednina = poveličuje). Magnificat ánima mea Dóminum... se pravi dobesedno: Poveličuje duša moja Gospoda.

⁸ Ponekod, zlasti v romanskih deželah t. j. v Italiji, Franciji, Belgiji i. dr. se pri popoldanski službi božji pojo duhovniške večernice namesto litanij, ki so pri nas v navadi. Zato tamkaj popoldansko službo božjo imenujejo »večernice« ali pa na kratko »blagoslov«, ker se jim po koralnem latinskem petju podeli blagoslov z Najsvetejšim. — Prip. prev.

s svečami v rokah, med tem ko slavospev P a n g e l i n g u a^o slovesno kipi proti nebu. Med njimi so ljudje, ki že leta in leta niso obiskali nobene cerkve več. Kolika blaženost za Marjetico, ko je videla, kako zdaj častijo Zveličarja!

Cerkveni strežniki mahajo s kadilnicami; zdaj se približa pod nebom iz bele svile Najsvetejše, obdano od brokata plaščev in dalmatik. Marjetica vidi belo Hostijo v monštranci, njeno srce bije močnejše, jokala bi od sreče in prisrčna molitev privre iz njene duše: »Jezus, moj Jezus, moj Gospod in Zveličar, tako majhen in vendar tako neskončno velik, bodi slavljen! Kako lep, kako vzvišen si v rokah mašnikovih, v ponižanju, kamor te je pripeljala ljubezen . . . Jezus, naj ti bo vseč skromno čiščenje, ki ti ga dajemo s tem obhodom! Kako srečna sem, da sem privedla k tebi toliko ubogih duš, katere te častijo in ki ti zopet hočejo služiti. Sprejmi tudi moje ubogo srce, božji Učenik, glej, položim ga k tvojim nogam z vso njegovo slabostjo in z vso njegovo ljubeznijo, da bi ti korakal preko njega kakor čez preprogo. Z veseljem ti ga izročim za en sam smehlaj tvoj.«

Trikrat gre procesija na okoli, nato pa odmeva v cerkvi znova mogočen Magnifikat. Nazadnje pa sredi prijetno dišečih oblačkov kadila priplava blagoslov na pobožno sklonjene glave, na vso bedo, ki je sedaj za trenutek pozabljena. Zatem se opravijo molitve za vojake in potlej bučno zadoni kljub prepovedi »poveljništva« narodna himna in potegne dobre ljudi docela za seboj.

Marjetica je srečna, nad vse srečna. Čuti: Ker se je ponižala in omejila, je njeno življenje postalo vzvišeno in polno vsebine. Tako zelo je združena z Bogom, njeno ponižno delovanje jo je tako približalo nadzemeljskemu, da bi ne bila iznenadena, če bi se hipoma prikazal angel, jo prijel za roko ter popeljal pred božji prestol. — Ali mar ni že ondi?! Jezus, njen božji Ženin, govori njeni duši, ona je njegova poslanka, pripravila mu je veselje, on je zadovoljen . . . in se potopi v prisrčno molitev.

Kako rada bo zdaj dokončala svoje dnevno delo! Ljubezen je storila, da nič več ne čuti utrujenosti.

Ko verniki gredo iz cerkve, stoji pred vhodiščem, pozdravi vse, ki jih pozna, in ima za vse prijazno besedo.

»To je bilo lepo!« rečejo ljudje.

»Dobro je povedal, pater!« potrdi velika krepka žena.

Marjetka si jo ogleda — Verdonkova mati je.

»A, gospa Verdonkova! No, kaj pravite o naši procesiji?! — In zdaj greste vendar z nami, kajne?! Hočemo se še nekoliko pozabavati.«

Spremila je ženo v dvorano, kjer so valovi zabave že zelo kipeli. Marjetka hiti od ene gruče do druge, podeli tu in tam kakšno darilo, igra se z otroki, zabava starše in vzbudi povsod vesel smeh. Enega ali drugega odvede malo v stran ter mu naredi malo pridigo, katere je potreben.

Tedaj izbruhne kakor že čestokrat prepriček: dve mladenki se pričate zaradi svojih ljubimcev; po manjšem prerekanju ste se zdaj pričeli obkladati s sirovimi psovkami. Marjetica, kateri je vsak prepir mrzek, skuša posredovati; odrezáva kakor zmeraj zakliče: »Potemtakem naj vendar vsaka vzame svoj zaklad in s tem naj bo stvar končana!«

Obede nasprotnici ste osupnjeni, ostali se pa smejejo.

»Glejte, tako radi se imate!« nadaljuje Marjetica, »vi ste pa tudi

^o Pričetek latinske cerkvene pesmi v čast presvetemu Rešnjemu Telesu. (P a n g e = opevaj; l i n g u a = jezik). V najnovjšem slov. prevodu: »Jezik moj, skrivnost opevaj: Rešnje Jezusa Telo.« (Gl. Rimski obrednik, str. 339). — Prip. prev.

vsi enaki, eden ne more prenašati drugega. Ali je to krščanska ljubezen do bližnjega?!«

Potem pa resnobno pristavi:

»Glejte, otroci, človek mora znati odpuščati!... Ali ne mora ljubi Bog tudi nam odpuščati in sicer še več kakor pa kaj takega!«

Po tem kratkem vmesnem dogodku se spet nadaljuje kramljanje, igranje in smeh. Kmalu zavlačta običajni direndaj. Pater pride noter in se razgleda v dvorani, napolnjeni z dimom.

»Kakor divjaki so, Marjetica.«

»Ah, prečastiti, pustite jim vendar veselje... Sicer pa, vi vsekako poznate gospo Verdonkovo?!«

Pater pozdravi in Verdonka reče s svojim najprijaznejšim smehljanjem: »Bilo je zelo lično in vi ste dobro povedali, gospod... nad vse prečastiti pater.«

Nato se je pričela večerna pevska vaja.

(Dalje prihodnjič.)

GIOVANNI PAPINI — F. T.:

Pričakovanje

Janez kliče grešnike, da se umijejo v reki, preden delajo pokoro. Jezus pride k Janezu, da bi se mu dal krstiti: se li ne prizna torej za grešnika?

Besedilo je jasno. Prerok je »pridigoval spokorni krst v odpuščenje grehov«. Kdor je šel k njemu, se je imel za grešnika; kdor se pride umiti, se čuti umazanega.

Ker ničesar ne vemo o Jezusovem življenju od dvanajstega do tridesetega leta — ravno o letih skušnjav polne mladeniške dobe, ognjevitosti in sanjarske mladosti — se je porodila domneva, da je v tem času bil ali so ga vsaj imeli za grešnika kakor vse druge.

Kar nam je znanega o poslednjih treh letih njegovega življenja — najbolj jih osvetljujejo besede štirih svedokov, ker si pač najbolj zapomnimo zadnje dni in besede umrlih — nikakor ne daje povoda za podtikanje kakšne krivde, ki bi se utegnila vriniti med nedolžnostjo v začetku in zmagoslavnim koncem.

V Kristusu ni mogoče zaslediti niti sence kakega spreobrnjenja. Njegove prve besede enako zvene kakor poslednje: studenec, iz katerega vro, je čist prav od prvega dne; nikjer ni kalnega dna niti ne usedline grdih naplavin. Nastopi varno, neprikrito in brezpogojno; z vidno veljavo čistosti; čutiš, da ne pušča za sabo nobene temine: glas njegov je visok, svoboden in poln, ubrana pesem, ki ne pozna hripavih prizvokov bodisi po omami čutov ali kesanju. Jasnost njegovega pogleda, smehljaja in misli ni vedrina, ki se prikaže izza oblakov po nevihti, niti ne polmrak jutranje svetlobe, ki počasi odriva zlokobne sence noči. To je jasnost človeka, ki se je rodil samo enkrat in je ostal otrok tudi v zreli dobi; jasnost, prozornost, vedri mir, pokoj dné, ki se preliva v noč, a ne ugasne pred večerom: večno enak dan, čisto detinstvo, ki bo nezatemnjeno prav do smrti.

Hodi med nečistimi z naravno preproščino čistega; med grešniki s prirojeno močjo nedolžnega; med bolniki z neprisiljeno ravnodušnostjo zdravega.

Nasprotno pa je spreobrnjenec na dnu svoje duše vedno nekam vznemirjen. Ena sama kaplja zaostale grenkobe, lahna senca nečistosti, izbruh joka, ki za hip preleti dušo, zadošča, da ga pahne zopet v dvome. Vedno

sumi, da se ni še docela otresel starega človeka, da onega drugega, ki je nekoč živel v njegovem telesu, ni pokončal, temveč le omamil: toliko je dal, prestal in trpel za svojo rešitev in zdi se mu dobrina, tolikanj dragocena, pa tako krhka, da neprestano živi v strahu, da bi jo spravil v nevarnost ali jo izgubil. Ne umika se grešnikom, toda bliža se jim z občutkom nehotenega gnusa; z niti ne kdaj priznanim strahom, da se znova okuži; s sumnjo, da bi ponovno gledanje nesnage, ki se je bil v njej sam ugodno počutil, zapet obudilo prestrašni zdaj neznosni spomin na sramoto in ga pripravilo ob upanje na poslednjo rešitev. Kdor je sam služil, ne bo kot

Guido Reni. „Ta je moj ljubi Sin“

gospodar nikoli docela neprisiljeno vesel s svojimi služabniki; kdor je sam bil reven, ne bo, če obogati, nikoli velikodušen nasproti revnim; kdor je bil grešnik, po svojem spreobrnjenju ni vedno dober z grešniki. Ostanek napuha, ki se skriva tudi v duši svetnika, prekvaša njegovo usmiljenje z očitajočim prezirom: Zakaj ne delajo, kar sem umel storiti jaz? Pot kvišku je prosta vsem, tudi najbolj umazanim; plačilo je veliko: čemu se mude tam doli, pogreznjeni v temnem peklu?

In ko spreobrnjenec nagovarja svoje brate, naj se spreobrnejo, se ne more premagati, da bi ne omenil svoje lastne skušnje, svojega padca in svoje osvoboditve. Nekaj ga žene, nemara ne toliko ničemurnost kakor želja po učinku, da samega sebe postavi za živ in neposreden zgled pomilostitve, kot verno pričo za sladkost odrešenja.

Preteklost lahko utajiš, ne pa izbrišeš: razodeva se, tudi nezavedno, celo pri ljudeh, ki z izpreobrnjenjem še enkrat začno svoje življenje.

Pri Jezusu ta domnevna preteklost spreobrnjenca ne oživi nikoli, v nobeni obliki; ne odkriješ je niti za spoznanje, da bi lahko črnil o nji; ne zaslediš je niti v najbolj neznatnem izmed njegovih dejanj, v njegovi najtemnejši besedi. V njegovi ljubezni do grešnikov ni nič trdovratnega hlastanja skesanca, ki hoče spreobračati. Njegova ljubezen je prirojena, ni ljubezen iz dolžnosti. Bratovska nežnost, ki se ne mota v očitkih. Neprisiljeno prijateljsko bratstvo, ki ne pozna nevolje. Tu vleče čistega k nečistemu, ker se ne boji, da bi se umazal, in ve, da lahko očisti. Ne-sebična ljubezen. Ljubezen svetnikov v trenutkih najvišje svetosti. Ljubezen, ki zatemni vse druge ljubezni. Ljubezen, kakršne ni bilo videti pred njim. Ljubezen, ki se povrača le redke čase bodisi v mislih nanj ali v posnemanju njegove ljubezni. Ljubezen, ki jo bodo imenovali krščansko ljubezen in nikoli drugače. Ljubezen božjo. Ljubezen Jezusovo. Ljubezen sploh.

Jezus je šel med grešnike, pa ni bil grešnik. Šel se je pred Janezovi očmi kopat v tekočo vodo, pa ni bilo madežev v njem.

Duša Jezusova je kakor otrokova, tako otrokova, da prekaša modre po modrosti in svetnike po svetosti. Brez puritanske strogosti ali bojazni komaj na breg otetega brodolomca. Modrujoči skrupulanti lahko štejejo za greh tudi najmanjše neskladnosti resnično popolnega in nehotene prestopke po katerem izmed šeststo zakonskih določil. Toda Jezus ni bil farizej niti ne blaznivec. Vedel je, kaj je greh in kaj je dobro, in ni izgubil duha v neskončni verigi črk. Poznal je življenje; ni odklanjal življenja, ki mu ni le vrednota, temveč temelj vseh vrednot. Jed in pijača mu nista bili nepopolnost; niti ne razgledovanje po svetu; prav tako ne dobrohoten pogled na razbojnika, ki v senci zavije okoli vogala, pogled na ženo, ki si liči ustnice, da zakrije slino nenaprošenih poljubov.

Kljub temu pride Jezus sredi trume grešnikov in se potopi v Jordanu. Skrivnost ni zagonetna onemu, ki v obredu, po Janezu zopet obnovljenem, ne vidi le najbližjega pomena.

Jezusov slučaj je edinstven. Krst Jezusov je na zunaj enak drugim, toda utemeljuje se na drug način. Krst ni zgolj čiščenje telesa kot znamenje notranjega očiščevanja, ostanek prvotnega prisposodabljanja vodé, ki izmije madeže na telesu in more izbrisati tudi madeže na duši. Ta otipljiva prisposodoba, porabna v ljudski govorici, in obred, nujno potreben za veliko večino, ki ji je treba vidnega oporišča, da more verovati v nevidno, vse to ni bilo narejeno za Jezusa.

Toda šel je k Janezu, da se izpolni napoved njegovega predhodnika: pokleknil je pred ognjenega preroka in ga priznal za pravega odposlanca, ki je storil svojo dolžnost in lahko zdaj odide z zavestjo, da je opravil svoje delo. Jezus je, ko se je podvrigel tej simbolični umestitvi, resnično Janeza zakonito umestil kot predhodnika.

Če hočemo v krstu Jezusovem videti še drug pomen, bi lahko nemara omenili, da je potapljanje v vodo simbolično nadomestilo za človeško žrtev. Starodavni narodi so skozi stoletja imeli navado, da so ujete sovražnike ali tudi katerega od lastnih bratov usmrtili za darilo razsrjenim božanstvom, bodisi da opravijo pokoro za kak velik ljudski zločin ali pa da si izprosijo kako izredno dobroto, morda rešitev, ki se je zdela že brezupna. Hebrejci so že vnaprej življenje prvorojencev namenili Jahvetu: v Abrahamovi dobi so na božje povelje odpravili ta običaj, a pozneje se je še pojavil semtertja.

Odrbane žrtve so usmrtili na različne načine: eden med njimi je bila utopitev. V Kurionu na Cipru, v Terracini, v Marseju so že v zgodovinski dobi strmoglavili sleherno leto v morje po enega moža in žrtvovanega so častili kot rešitelja someščanov. Krst je preostanek obredne utopitve in ker so spravno daritev vodi cenili kot blagoslov za žrtvujoče in kot za služenje žrtve same, je manjkalo samo še malo, da so jo pojmovali kot začetek novega življenja, kot vstajenje. Kdor se da potopiti v vodi, umrje za vse in postane vreden, da zaživi nanovo. Krst je ostal prisposoba preorenja tudi pozneje, ko je njegova ostudna praoblika bila že pozabljena.

Jezus je tedaj bil ravno na začetku svojega pravega življenja. S potopitvijo je izpričal svojo voljo, da umre, in gotovost, da zopet vstane. Ne stopi v reko, da bi se umil, temveč da bi izrazil, da začenja svoje drugo življenje in da je njegova smrt samo navidezna, kakor je samo navidezno njegovo očiščevanje v vodah Jordana.

P. ROMAN:

Življenje velike žene

(Nadaljevanje.)

Višek bojev. Kako težko je rasti v svetost.

Novim milostim, katerih je bila Terezija deležna, so takoj sledile mnogotere težave ali preprosto povedano: morala jih je drago plačati. Njeno nepopisno hrepenenje po popolnosti, ki se je začela tako iznenada stopnjevati, je izzvalo porogo njene najbližje okolice. Njene sestre so pričele govoriti, da hoče prav ona veljati za popolno, ko ni imela nič kaj prida one popolnosti v sebi, ki je običajno merilo v samostanih. Zelo verjetno je, da so se pri Tereziji že tedaj pričela zamaknjenja. Na vsak način je molitev pri njej večkrat zavzela take zunanje oblike, ki so bile docela podobne nekim telesnim motnjam, katerih seveda sestre niso mogle prezreti in se jih je Terezija po lastni izpovedi tudi sama sramovala. Te motnje so imenovali njene kaprice in celo, da jih umetno izzove, da je to igra...

Po drugi strani so zopet njeni spovedniki bili v zadregi zakaj zapala je vse svoje notranje življenje in tudi ta notranja doživetja, čuda ni če so potem videli neko nesoglasje med njeno resnično nepopolnostjo in med njenimi izrednimi milostmi. Zakaj, tako so skleпали, če so te milosti od Boga mora biti to srce, ki jih prejema popolno, ker pa Terezija ni bila, so torej te milosti le domišljija, ali celo najbolj pretkana igra angelov teme. In tako so zahtevali od Terezije naj bo res popolna, če hoče, da bodo njeno stanje vzeli resno.

Ni treba za to prav posebne domišljije, da si človek predstavi to mučno stanje, ki se je Terezija v njem nahajala. Dvomili so o njeni odkritosrčnosti, in to je bilo za njeno srce in za njen ponos za njeno miselnost strašna muka. Sama izpoveduje, dobesedno: »Duša, ki jo Bog na ta način izpostavi človeškim močem, mora biti pripravljena, da postane mučenka tega sveta.« In če iz lastne volje ne odmré vsemu, kar je od tega sveta, bo svet poskrbel, da bo temu morala odmréti. V njenih očeh je edina zasluga sveta, da pri čednostnih ljudeh ne more trpeti najmanjše nepopolnosti, in jih tako prav s svojo neusmiljeno sodbo sili, da postanejo boljši. Dobesedno pravi Terezija takole: »Po mnenju svetih ljudi naj bitisti, ki si prizadeva za popolnost, ne smelne jesti ne spati, da celo ne tako dihati kakor drugi.« In to je

resnica. Zato tudi opažamo, kako svetni ljudje na duhovniku, na redovniku opazijo vsako malenkost in popolnoma pozabijo v svoji sodbi, da so navsezadnje tudi ljudje. In svet je celo tak, da jih po eni strani pomiluje zavoljo njih velikih dolžnosti in strogega življenja, hoče nuditi razvedrilo in malo izpremembe kakor pravijo in pri tem z vso ostrostjo gledajo kakšne napake bi odkrili in kakšne pomanjkljivosti bi našli prav na teh osebah. In koliko poguma je treba, da se takim ljudem človek pravočasno iztrga, da taki »ceneni gostoljubnosti in prijateljstvu« umakne in odločno pokaže hrbet. Toda to nazadnje, kaj svet misli o človeku ni glavno. Veliko težja zadeva je posledica takega govorjenja, govorice, opravljanja, krivičnih sodb in prenasanja vseh mogočih besed in mnenj: »marsikdo postane negotov samega sebe«. Marsikdo je na ta način celo izgubil poklic, ali pa je postal zagrenjen za celo življenje in na vesti ga imajo prav taki kristjani, ki menijo, da zanje ne velja beseda Gospodova: ne sodite da ne boste sojeni, kakor boste merili, tako bo tudi vam odmerjeno!

Terezija je te težave dokaj globoko občutila sama na sebi. Dvom njenih spovednikov jo je silno vznemiril, poleg tega lastna negotovost in še dejstvo, da so tisti čas postale prenekatero ženske osebe žrtev prividov in prevar, tako izpoveduje Terezija, »in to tembolj, čim so postajale sladkosti, ki sem jih občutila, vse bolj opojne. Po drugi strani pa sem, zlasti dokler sem se mudila v molitvi, z nepopisno gotovostjo čutila in spoznala, da je vse to od Boga in videla sem tudi da sem postajala boljša in notranje močnejša. Toda kakor hitro sem le nekoliko popustila v zbranosti, sem zopet zapadla stari bojazni.« Terezija je vedela iz izkušnje, da se angel teme poslužuje najbolj sijajnih in bleščečih oblik, da bi božje delo posnel ali pa zmaličil. Tisti čas jo je najbolj mučilo vprašanje, kako je z njeno molitvijo, ko je občutila prav pri molitvi in ne v običajnem premišljevanju nepopisno sladko, zakaj polagoma se je tako navadila, da je premišljevanje zanemarila in to se ji je zdelo kasneje kot neka zanka in zadruga hudobnega duha.

V tem svojem nemiru je sklenila, da si poišče drugega spovednika. Uvidela je, da jo njen redni spovednik ne more doumeti, saj res ni bila prav prijetna spovedanka s svojimi težkimi vprašanji in zagonetnim sanjam svoje duše. Večkrat jih je prosila, da so brali obsežne razprave ljudi, ki je v njih zasledila kako posebno misel, ki je njej odgovarjala. Ribera pripoveduje kako mu je nekoč p. Baltazar Alvares pokazal v Salamanki cel kup duhovnih knjig, ki jih je moral prebrati, da bi razumel našo Terezijo.

Tisti čas so ustanovili kot čisto mlada družba jezuiti koleg sv. Gila v Avili. Ko je Terezija slišala o teh možeh, jim je bila takoj naklonjena radi sličnosti teženj, neglede na to, da jih je tedaj obdajal sloves novosti.

Zelo rada bi z njimi govorila. Toda po eni strani se zdi sama sebi nevredna, po drugi strani se boji da bi morala enemu teh mladih mož razodeti svoje hibe in napake, ki je zanje vedela, same po sebi nič nevarne in vendar zmožne do uničijo še tako bogato setev milosti in božje ljubezni. Nekoliko je sicer upala, da utegne eden ali drugi sam od sebe najti pot k nji, ker je bila v mestu Avili že dokaj znana. Naposled je ubrala srednjo pot. Prosila je uglednega duhovnika Gašperja Daza, da bi se zavzel zanjo. Ta duhovnik je bil strog in tudi nekoliko nezaupen ter jo je sprva zelo trdo prijemal. Res pa je, da je kasneje bil eden njenih najbolj odločnih prijateljev in zagovornikov. Ves zavzet nad milostmi, ki jih je prejemale Terezija med molitvijo, jo je neposredno tudi opozoril, da mora biti njeno življenje v popolnem soglasju s temi milostmi. Toda to je bilo

veliko preveč zahtevano, zakaj če tudi je Terezija zelo napredovala v milostih in bila deležna izredne božje dobrote, že naravno ni mogla slediti s tako naglico tudi v zadevah vsakdanjega življenja. Tako je bila na novo vsa razdvojena, žalostna in pobita. »Nato sem brala knjige, da bi razumela kaj več o molitvi in da bi mogla svoj način razložiti ter povedati kako je z menoj. V roke mi je prišla knjiga nekega frančiškana p. Frančiška Laredo z naslovom: »Pot na goro«. Prepričana sem bila, da je tukaj moje notranje življenje skoraj do dobra obrazloženo in tako

Goya: Sv. Terezija de Avila

sem prosila gospoda Gašperja Dazo, naj to knjigo prebere in če ugotovi, da moja molitev ni prava, hočem moj način opustiti.« Ob tej priliki je Terezija tudi tožila, kako malo razumevanja je našla pri svojem spovedniku, kako zelo je trpela že zavoljo tega in če bi ji Bog sam ne pomagal, bi ji to zelo škodovalo, zlasti še ker je bila tako boječa in bolna na srcu. Vendar pa pravi, da ni nikoli dvomila o čistem namenu njenih dušnih voditeljev.

Po tistem razgovoru z gospodom Gašperjem Dazo je dobila čez nekaj dni nasvet naj opravi v pomirjenje svoje duše življenjsko spoved, in sicer da naj jo v miru napiše. Terezija se je res podvrgla in napisala svoje življenje. Toda odgovor na to življenjsko spoved je bil vse preje kot pomirjevalen, zakaj glasil se je: vse milosti, vsa izredna znamenja naklonjenosti božje so le slepilo in zanka hudobnega duha.

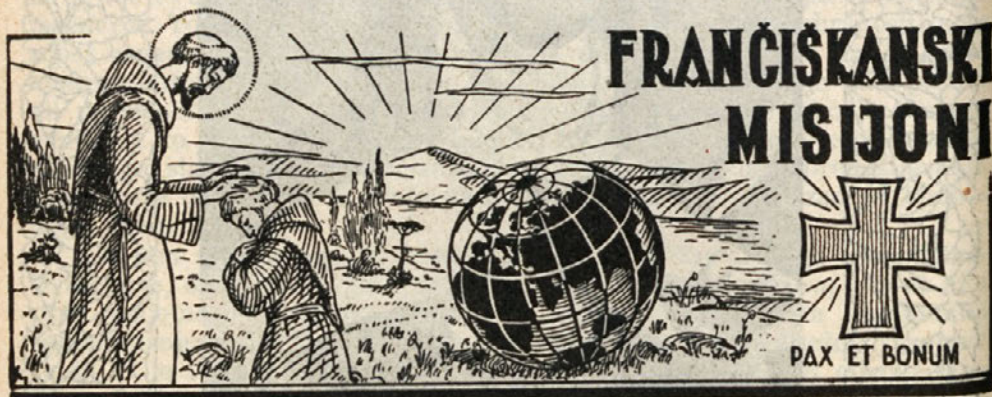
V tej stiska je Terezija dobila dovoljenje, da si dobi izrednega spovednika od jezuitov in sicer p. Janeza de Padranos. Bil je to mož srednjih let zelo vzornega življenja in izredno razumen.

To spremembo so v samostanu karmeličank živahno razlagali in sestre so napravile dokaj neravno prijetnih opazk na račun Terezije. Hotela je sicer da bi stvar ostala tajna in prosila je sestro zakristanko ter vratarico, da bi o tem molčali. Toda kakor nalašč je prav tedaj, ko je p. de Padranos prišel prvikrat, stala na porti neka redovnica, ki je izredno novico z največjo naglico raztrosila po samostanu.

P. de Padranos je po prvi spovedi brž ugotovil, da so bojazni njenih spovednikov neutemeljene, da je Terezija povsem na pravi poti le nekoliko tankovestna in boječa, odtod nespornost njenega življenja. Naročil ji je, naj se lepo drži načina svoje molitve, le enega naj nikar ne pozabi: vsak dan premišljevat tudi Jezusovo življenje in trpljenje. Nikakor naj ne išče sladkosti in opojnosti pri teh vajah pobožnosti, temveč naj skuša obratno to zavračati.

Terezija je bila po tem prvem razgovoru nepopisno srečna. Sama pravi: »Kako je to nekaj velikega razumeti dušo!« In to je resnica, da je tukaj nekaj nepopisno težkega, saj velja, da se duhovni voditelj vtopi v tujo dušo, zahteva od njega veliko odpovedi in veliko razumevanja. Tako razumemo radost Terezino in da se je vrnila vsa potolažena in pogumna v svojo celico.

(Dalje prihodnjič.)

P. KRIZOSTOM:

Največji Katkarski praznik

(Poročilo iz misijonske pokrajine Kune v Indiji.)

Tako slovesno, kot so Katkari obhajali minule božične praznike v divji pokrajini Kune, jih je pač redko kdo obhajal. Seveda so bile te slovesnosti popolnoma svojevrstne. Čeprav ležijo Kune v bližini velikega mesta Bombay, je značaj ondotnih prebivalcev še prvotno divji. S krščanstvom jih kultura zelo počasi osvaja. — Božične praznike pa so obhajali Katkari tako zelo slovesno zato, ker je prejela tedaj ogromna armada pet in štirideset vaščanov zakrament sv. krsta. Vsa zgodovina misijonske postaje nima v svoji kroniki tako visoke številke. Priprava je bila seveda dolga, kot se spodobi za goreče Katkare. To so vam otroci brezskrbni in preprosti, stari 60 let ali tudi manj; srečni in blaženi pa tako, da si srečnejših ljudi niti misliti ne morete.

Prav svojevrsten je bil pogled na to armado novokrščencev, ko so klečali v kapeli pred oltarjem slovesno oblečeni: Ob strani upognjenih starčkov otroci šestih ali sedmih let, zraven mlade matere z dojenčki v naročju; ti slednji so se od časa do časa posvečali godbi, ki pa seveda ni bila povsem liturgična. To cviljenje in vpitje naših srečnih vojakov ni prav nič oviralo v zbranosti in pobožnosti. Sicer pa tudi, če bi ta godba motila, izogniti se je ne bi bilo mogoče. Nobena mati bi ne mogla pustiti malčkov za toliko časa samih doma, zakaj obredi so bili zelo dolgi. Poleg tega smo pa lahko prepričani, da je božje Dete ta koncert rado poslušalo, ko je gledalo pred seboj čudovito lepe bele duše v sijaju posvečujoče milosti božje.

Med presrečnimi slavljenici so bile družine zastopane kar po treh kolenih; dedje, sinovi in vnuki, ki so stopili vsi obenem v velikansko katoliško družino.

Divja pokrajina Kune

Med novokrščenci so bili nekateri tako srečni, da so bili celo deležni milosti prvega sv. obhajila. Razumljivo je, da so se pri teh veličastnih svečanostih odigrali prav zanimivi prizori.

Pri obhajilu se je eden izmed prvoobhajancev — sedemdesetletni starček — spomnil svoje velike nevrednosti in ni hotel poklekniti k obhajilni mizi z drugimi vred, ampak je ostal ob strani ves ponižen in skrušen.

Učenke, ki so se v treh letih življenja v misijonišču, zelo izobrazile, so takoj zapazile starčkovu ponižnost. Prva gojenka je rahlo kihnila, za njo pa takoj druga in za nekaj trenutkov je objelo rahlo kihanje vso kapelo. Gospa Mati je morala zelo strogo pogledati izpod naočnikov, da je zadušila razbrzdano veselost.

Po polnočnici se je zbrala vsa spoštovana krščanska srenja okrog razsvetljenega božičnega drevesca, pod katerim so se smehljala blesteča darila.

Takoj nato pa je bila elitna predstava. Nastopile so male Katkare kot prave umetnice. Spored je bil zelo bogat. Bile so po večini žive slike: Marijino oznanjenje, Marijino obiskanje, rojstvo Gospodovo itd.

Pri Marijinem obiskanju pa ni šlo vse prav gladko. Prečista Devica je že prišla v Ain Karim, pa je pri priči zakikirikal neroden petelin in spravil ubogo Elizabeto v krčevit smeh. Ali naj smeje se hiti božji Materi

nasproti? Pa deklica si je znala dobro pomagati: svoj sinji plašč je vrgla sosedu čez glavo in jo potisnila na pozorišče.

Dečki so vprizorili priliko o izgubljenem sinu. Ubogi mladenič je pasel svinje, ki so jih predstavljali rejeni fantički in lezli po štirih okrog pastirja. Vloge prašičkov niso bile lahke in so bile zato temu primerno bogato plačane. Gledalci so metali dečkom slaščice, za katere so se podjetne »živali« junaško borile.

Praznovanje pa ni bilo kar tako hitro končano. Zaključile so ga tri poroke.

Svatje so prišli v cerkev v svojih gala-oblekah, z najbujnejšim cvetjem okrašeni in izredno dobro razpoloženi. Prišli so iz bližnjih sel celo muzikantje s svojimi primitivnimi inštrumenti.

Najmlajši rod Katkarov

Tudi pojedina po poroki ni bila kar tako. Sestre so posodile veliki čeber. V njem so kuhali riž in ga z veseljem jedli. Ko so ga pojedli, so se v prazničnem razpoloženju razšli.

* * *

To so torej Katkari. Evropska kultura res še ni prodrla mednje, a prišla je mednje božja milost, kar je neizmerno več vredno in bolj važno.

Tebe pa prosimo, o Gospod, daj jim stanovitnost v započetem božjem otroštvu!

Nobenemu človeku ne smeš darovati svoje duše in tudi svojo ljubezen le s pridržkom. Wibbelt.

Kdor prenaša trpljenje, nosi krono. Ti vidiš samo trnje in ne vidiš rož. Wibbelt.

† P. Julij Sušnik.

Pri usmiljenih bratih v Kandiji je umrl dne 10. maja zjutraj ob 8. uri frančiškan p. Julij Sušnik. Rodil se je 1. novembra 1892 v Velikih Laščah, pri krstu je dobil ime Frančišek. Dne 29. septembra 1908 je stopil v frančiškanski red, ter je leto kasneje na isti dan napravil neslovesno obljubo. Dne 13. februarja 1913 je slovesno obljubil Bogu zvestobo, ter bil 22. junija 1915 posvečen v mašnika. Deloval je v raznih samostanih provincije, v Brežicah, v Novem mestu, pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah, nazadnje pa na Brezjah. Opravljal je v prvi vrsti službo pridigarja in misijonarja, bil pa je tudi katehet na novomeški deški osnovni šoli, vršil je službo samostanskega vikarja pri Sv. Trojici in na Brezjah. Svojo bolezen si je nakopal bržkone na svojih misijonskih potih. Prišel je iskat zdravja v kraj, kjer je prebil svoja mlada leta. Vdan v božjo voljo je nekaj dni pred smrtjo še izrekel: »Treba bo iti v večni maj, a saj bo tam boljše in lepše.« Pokopan je bil dne 12. maja popoldne ob 4 na novo novomeško pokopališče. Počivaj v miru, dragi sobrat!

Spremembe v slovenski frančiškanski provinciji.

Dne 18. maja se je vršil v Ljubljani definitorijski sestanek, na katerem so se izvršile sledeče spremembe:

Vsled trajne bolezni se je odpovedal odgovorni službi provincijalnega kustosa dr. p. Regalat Čebulj, namesto katerega je bil izvoljen pa-

ter Valerijan Landergott, frančiškanski župnik in definitor v Mariboru. Za novega definitorja pa je bil izvoljen p. Ambrož Remic, vikar na Brezjah. Ljubljana: Generalni lektor in definitor p. Krizostom Sekovanič, gvardijan. Dr. p. Roman Tominec, samostanski diskret. Novo mesto: dr. p. Hadrijan Kolkj. Brezje: p. Kornelij Gorše. Vič: p. Janez Žurga, vseučiliški asistent in profesor. Nova Stifta: p. Ferdinand Zajc.

Katoliški kitajski duhovniki.

Ob začetku 19. stoletja je bilo na Kitajskem le 33 domačinov katoliških duhovnikov. 100 let kasneje jih je bilo že 470 in zopet eno tretjino stoletja kasneje, preteklo leto jih je bilo 1647. 84 velikih kitajskih semenišč pa ima sedaj prilično 4000 bogoslovcev, ki se pripravljajo na duhovniški stan.

Sv. oče in njegova mati.

Papež Pij XI. je svojo mater celo življenje hvaležno in nežno ljubil in prav to je, kar napravi velikega človeka posebno ljubezni vrednega. Ko je bil sv. oče še knjižničar v Milanu, je leta 1912 priobčil veleučeno delo z naslovom: »Dva ikonografska načrta Milana, po vatikanskih rokopisih 15. stoletja.« Gotovo to ni bila knjiga, ki bi bila za preprosto mater — kakor je bila to Terezija Ratti — posebno zabavna, nasprotno pa bi si lahko pridobil naklonjenost kakega velikega učenjaka, čim bi bil to knjigo njemu posvetil. Toda on je dal tiskati sledeči uvod v knjigo: »Tebi, mati,

posvečam te najstarejše načrte našega velikega in dragega lombardskega mesta iz nekega starega redkega dela, z malo stranmi, na katerih sem jih razložil. Posvečam ti jih na tvoj god, in vesel sem misli, da bo kak učenjak morda tudi v poznejših časih tam bral tvoje ime in našel spomin ljubezni in spoštovanja tvojih otrok do tebe.« Ko je bil monsinjor Ratti nastavljen v Milanu pri ambrozijanski knjižnici in pozneje v Rimu pri vatikanski knjižnici, je živela njegova mati v Milanu s svojo hčerko Kamilo skupaj. Največja radost za sv. očeta je bila, da se je smel muditi pri svojih ožjih sorodnikih v Via de Rone. Skrb za njegovo staro mater je tudi bila, katero je z vso skromnostjo predložil papežu Benediktu XV., ko naj bi leta 1918 na papeževo željo šel v Varšavo. Benedikt XV. ga je poslušal, vzel veliko sliko in pod njo zapisal: »Ljubljeni Tereziji Ratti apostolski blagoslov v zameno za sina, ki je stopil v službo svete stolice,« in s finim smehljajem je papež še nato pristavil: »Na mater bomo mislili.« Monsinjor Ratti je prenesel žrtev ločitve in odpotoval na Poljsko. Svoje stare matere ni več videl, umrla je še isto leto.

V Parizu nastaja 100 novih cerkva.

Pred nekaj leti je pariški nadškof kardinal Verdier napravil načrt za zidanje cerkva, ki spada med največja častnejše v cerkveni povestnici in ki je po celem svetu žel priznanje in občudovanje. Splošno je bilo tudi priznано, da je s tem bistveno pomagal pri omilitvi brezposelnosti. Njegov cilj je bil na najhitrejši način oskrbeti pariško nadškofijo in posebno pariška predmestja s cerkvami. Prvotno določeno število 60 cerkva je že zdavnaj prekoračeno. Stoto cerkev upajo, da bodo mogli zidati na prostoru pariške svetovne razstave leta 1937. Zadnje reto je bilo zidanih 18 cerkva. S tem se je povečalo skupno število tako imenovanih kardinalskih cerkva na 88. Gotovih in že v rabi jih je 63. V zadnjem letu je bilo za namene zidanja cerkva nabranih 5 milijonov fran-

kov, 99 a cerkev bo zidana v pariškem delavskem predmestju in posvečena sv. Janezu, krstnemu patronu kardinala Verdieja.

Trije novi frančiškanski škofje.

Bivši albanski provincijal p. Vincenc Prennusi, je bil imenovan za škofa v Zadrim.

Za apostolskega vikarja v Tripolisu v Severni Afriki je bil imenovan p. Viktorin Facchinetti iz Milana. Tamošnji misijon oskrbujejo milanski frančiškani, zato je povsem naravno, da je apostolski vikarijat, ki je bil že skoraj eno leto osirotel, dobil škofa iz iste provincije. P. Viktorin je bil rojen leta 1883. v Gorlagu pri Bergamu. Leta 1900. je vstopil v frančiškanski red in je bil leta 1907. posvečen za mašnika. Kmalu nato je šel v Belgijo na univerzo v Luvenu, da bi ondi nadaljeval svoje študije, toda šele po končani svet. vojni je dosegel doktorat kot priznanje svoje velike knjige o Frančišku, ki je izšla leta 1921. v Milanu in v drugi izdaji istotam leta 1926. Med tem je izdal podobno knjigo o sv. Antonu Padovanskem, ki je izšla v Milanu leta 1926. in istotako leta 1933. knjigo o svetem Bernardinu Sijenskem. Poleg teh krasno opremljenih knjig je izdal tudi celo vrsto manjših knjižic o istem svetniku, tri knjige o frančiškanskih svetiščih v Rietiju, Asiziju in gori Alverni, v več knjigah svoje govore v radiju in preteklo leto veliki življenjepis papeža Pija X. On je soustanovitelj in glavni urednik revije Frate francesco, ki je za Frančiškovo sedmo stoletnico izhajala v Asizu od leta 1924. do 1928. in katero je v Milanu od leta 1929 sam izdajal. Ta velika njegova pisateljska delavnost je toliko bolj občudovanja vredna, če pomislimo, da je bil pisatelj že dolgo vrsto let privatni docent na katoliški univerzi v Milanu in da je v istem času imel velika potovanja, ki so bila združena s predavanji v Orientu, v Severni in Južni Ameriki in najrazličnejših evropskih deželah. Tudi v Tripolisu je nadarjeni govornik že več

krat predaval. Zdaj bo mogel v istem severnoameriškem obmorskem mestu nadaljevati svoj goreči apostolat, ki bo nedvomno prinašal dobre sadove. Poleg p. Avgustina Gemelija je pater Viktorin Facchinetti gotovo najbolj markantna osebnost med italijanskimi frančiškani in njegovo imenovanje za škofa je bilo vsepovsod veselo pozdravljeno.

Za naslovnega nadškofa v Rusiju in obenem za apostolskega delegata v Siriji je sv. oče imenoval provincijala pariške provincije sv. Petra p. Remigija Leprêtre.

Kaj je prav za prav potrebno?

Neka nervozna dama je sedela v

oddelku nekega vlaka, ki se je vozil po progi, ki je imela močan padec. Vprašala je sprevodnika, če ni nobene nevarnosti. »Prav nobene,« ji je odgovoril sprevodnik, »ker imamo pri vsakem kolesu zavoro.« »Kaj pa, če bi zavora odpovedala?« vpraša zopet boječa gospa. »Potem bi vozili nazaj, in to bi preprečilo, da bi vlak ne šel iz tira.« Toda dama nima miru in vsa boječa vzklikne: »To že. Kaj pa, če bi lokomotiva sama prišla v nered, kaj bi bilo potem iz nas?« »Ljuba gospa,« ji odgovori nekoliko nejevoljen sprevodnik, ker ga je mudila, »tega Vam pa jaz ne morem povedati. Odvisno je od tega, kakšno življenje ste živeli.«

REIMMICHL — FR. PREMRL:

Deklica z venčkom

K črnim lasem se podajo črne oči in k svetlim lasem modre. Ljubi nebeški Oče pa ustvarja nekatere otroke, ki imajo črne lase in modre oči. Ti otroci so posebno lepi in zdi se, da jim gleda iz oči nedolžna duša. Tak otrok je bila Dolenjčeva Rozika. Imela je kot črešnje rdeča lička, lase kot zlato in kot oglje črne zareče oči. Rozika je hodila že dve leti v šolo; in ker je znala tako dobro krščanski nauk in je tudi tako lepo in jasno znala vse povedati, zato je smela iti za veliko noč prvič k svetemu obhajilu.

Ko je prejela našega Gospoda, se je zdelo dekličici tako lepo in prijetno kot še nikdar v življenju. Pri tem se pa ni mogla premagati, da ne bi vedno znova ogledovala svojo novo, belo oblekco in mislila na venček, ki se ji je blestel na glavi. Venček pa je bil tudi tako lep, imel je prekrasne cvetlice, kakršne zunaj na polju nikdar v celem letu ne cveto, in listi so se lesketali kot čisto zlato in srebro. Še jasneje kot zlati in srebrni venčni listi pa so se svetile črne otroške oči. Toda to ni imelo dolgo tako

ostati, črna očesca so se prav kmalu skalila. Na veliko noč je zbolel oče na hudi pljučnici, na belo nedeljo so ga že nesli možje v črni rakvi iz hiše. Večje sestre in mati so bridko ihtele, Rozika je jokala na glas. Dolgo ni trajal jok, ker Rozika je imela še premajhne oči, da bi mogla pretočiti iz njih veliko solz, imela je še premalo srce, da bi mogla biti dolgo žalostna. Toda oči so čakale kmalu zopet solze.

V vasi, kjer je bila Rozika doma, je bila navada, da so one deklice, ki so za veliko noč prvokrat prejele Gospoda, na praznik presv. Rešnjega Telesa smele iti belooblečene in z lepim vencem v laseh poleg Najsvetejšega in nositi snežnobele lilije. Med temi srečnimi bi imela biti to leto tudi Rozika; toda Rozika ni smela obleči bele obleke in si nadeti venca, ker je bil čas žalovanja za očetom, in tako je šlo vse veselje po vodi.

Nekaj dni pred Rešnjim Telesom je šla Rozika k sosedom. Sosedova Lenčica je bila med srečnimi, ki bodo smele to leto spremljati Najsvetejše. Mati je ravno likala Lenčici lepo, snežnobelo oblekco in Lenčica je skakala okrog mize kot mlad janček. Prinesla je tudi Lenčica v škatli, v svilen papir zaviti, dehteč venček, ki se je leskatel svetleje kot monštranca v cerkvi. Rozika je gledala s široko odprtimi očmi, toda bolj ko je gledala, bolj bridko ji je bilo pri srcu.

Stara sosedova babica je znala pripovedovati tako lepe pravljice. Oni otroci, ki spremljajo Najvetejše, je rekla, so angeli pri sprevodu; želeti si smejo karkoli, in naš Gospod jim da gotovo. In naslednjo noč sanja vsakdo o nebesih. Najbolj pridnim pa se zgodi še nekaj lepšega: po te pridejo to noč angeli in jih neso v nebesa, tam se celo noč z angeli igrajo in skačejo, dobijo tudi kot med sladak kruh in jabolka z nebeškega vrta, zjutraj pa jih nese angel šuparamo zopet nazaj doli v njih posteljico. Rozika, ki je imela polne oči solz, je stekla domov k materi.

Že od daleč je klicala: »Mama, pustite mi, da bom imela na sveto Rešnje Telo venec!«

»To ne gre,« je rekla mati žalostno, »sedaj moraš žalovati za očetom!«

»Saj bom! je prosila deklica, »saj bom lahko vseeno žalovala.«

»Ne, ne, kaj bi rekli ljudje,« je odvrnila mati. Deklica je molčala nekaj časa, nenadoma je rekla z jokajočim glasom:

»Če mi ne pustite, bom pa umrla, in tedaj ne pridem nikdar več iz nebes nazaj.«

Mati je postala bleda, pa je vendar zapovedala s strogim glasom: »Nehaj že s takim govorjenjem in k sosedom nikar več ne hodi!«

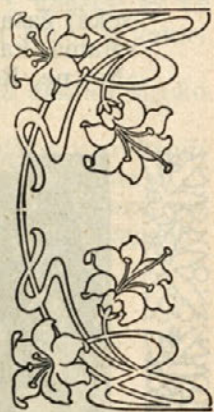
Celi dan je deklica žalostno lazila okrog. Zvečer je molila kot po navadi:

Ko zvečer se spat odpravim,
angelce lepo pozdravim,
ki pri postelji stojе:
dva na desni, dva na levi,
dva pri zglavju,
dva pri vznožju,
dva, ki me odeneta,
krila name skleneta,
dva, ki v noči zame bdita,
dva, ki zjutraj me zbudita:
iz nebes so mi poslanci,
bomo si v nebesih znanci,
kadar zadnjikrat zaspim.

Potem se je vlegla v posteljo.

Drugi dan zjutraj pa Rozika ni vstala. Njene oči so bile kalne, iz ust ji je prihajala vroča sapa, lica niso kazala sveže rdečice, ampak so bila bledorjavo pobarvana, žila je tolkla tako hitro kot ura budilka. Zato je bila mati v skrbeh in je poklicala zdravnika. Od zdravnika se je moglo malo zvedeti, zmigal je le z ramami in menil, da bi bilo dobro poklicati duhovnika. Popoldne je bila Rozika že prevedena. Potem je težko hropela. Naslednjo noč je zaspala, toda spanje je bilo zelo nemirno. Nenadoma se je začela veselo smeјati in ploskati z rokami.

Katcarska nevesta v svoji ženitovanjski krasoti

Zjutraj je bila mirna in pri čisti zavesti. Pripovedovala je materi:

»Mama, danes ponoči sem bila v nebesih. Dva angela sta me nesla gori. Kako lepo je tam! Na oblakih sta mi napravila posteljco, kjer sem ležala na mehkem. Zibala sem se sem in tja in oblaki so šli okrog kot mlinsko kolo in bilo je svetlo, bolj svetlo kot sonce. Angeli so imeli bele srebrne obleke in na glavi zlat venec. Plesali so okrog moje posteljce na oblaku in prepevali, še lepše kot koledniki; nekateri so kegljali z zlatimi krogli in s srebrnimi keglji. Potem je začelo deževati, pa same zvezdice so deževale, rdeče in zelene, modre in rumene. Potem je prišla Barbika, ona ki je umrla o božiču. Pa kako lepa je Barbika! Poljubila me je in mi je rekla, da moram tu ostati. Jaz pa sem rekla, da moram preje mamu vprašati. Ata nisem videla, Barbika je rekla, da je v neki

drugi sobi. Ko sem odšla, so mi angeli klicali, da ne smem predolgo izostati in da moram priti v beli oblecki in z venčkom.«

Mati je bridko jokala. Slednjič je rekla:

»Rozika, ali hočeš res oditi od nas?«

»Da, mama,« je dahnil otrok, »kaj ne, da me pustite, da grem? Bilo bi mi dolg čas po nebesih in po angelčkih...«

»Rozika,« je jokala mati, »meni bo tudi dolg čas po tebi!«

»O, bom že prosila angelčke, da bodo zleteli še po vas in vas prinesli gori,« je rekla deklica.

Nekaj časa sta molčali obe, potem je začel otrok znova:

»Mama, kaj zelo boli, ko koga pokopljejo?«

»Ne, ne, Rozika, nič ne boli!« je ihtela mati.

Godci na svatbi

»Kaj ne, mama, za cerkviyo me ne boste pustili pokopati? Tam je tako zelo mrzlo in temno.«

»Ne, Rozika, ne!«

Potem ko je deklica nekaj časa tiho ležala, je začela zopet govoriti:

»Kaj ne, mama, bel križec mi boste dali tudi napraviti na grob? Takega, kot ga ima Kovačeva Anica, kaj ne da?«

Mati si je zakrivala oči z rokama.

Drugi dan je bil slovesen praznik presv. Rešnjega Telesa. Dolenjčeva Rozika je umirala, razen komaj vidnega dihanja ni dala deklica več nobenega znaka življenja. Nenadoma je odprla oči in rekla s slabotnim glasom:

»Mama, prinesite mi belo oblekco in položite mi jo sem na posteljo. Denite mi venček na glavo... zdi se mi, da pridejo angeli kmalu... ne smem zamuditi!«

Ko je mati jokala in ni hotela oditi po zahtevano, je začel še otrok jokati. Mati je morala storiti po otrokovi volji. Tudi ni deklica odnehala, dokler ji ni mati ovila venca okrog glave.

Sedaj je ležal otrok prav tiho v postelji.

Procesija Rešnjega Telesa je šla iz cerkve, vsi zvonovi so pritrkovali v slovesnem zboru. Pred Dolenjčevo hišo, kjer je ležala bolna deklica, je bil postavljen eden izmed štirih oltarjev za procesijo. Glasno moleč so se pomikali pari vernikov mimo hiše, odmevali so streli iz možnarjev, razlegala se je godba, zastave so vihrale v vetru. Slednjič je prišel duhovnik z Najsvetejšim. Procesija se je ustavila. Deklice z venčki, ki so spremljale Najsvetejše, so se ustavile ravno pred oknom sobe, v kateri se je otrok boril s smrtjo. Ko je zbor začel peti:

»Pange lingua gloriosi corporis mysterium«, je odprla deklica široko oči in zaklicala z dokaj krepkim glasom:

»Mama, mama, sedaj so tu!... Ali jih ne vidite, angelčke, v srebrnih oblekah?... Mama, jaz grem z njimi... sedaj grem... z Bogom!... Deklica se je nekoliko dvignila, pa je takoj zopet omahnila nazaj na blazine, še parkrat globoko zadihala, in ko je dajal duhovnik blagoslov z Najsvetejšim, je z angeleci odletela — deklica z venčkom.

DR. TIHAMER TOTH — F. T.:

Menih — živalski krotilec

Marsikateri fant bi bil pripravljen — kakor mladi Siegfried²¹ — usmrtni znaja v gozdu; da bi se pa spoprijel z zmajem svojih zlih nagonov, ki gospodarijo v njegovi lastni notranjosti, nima zadosti poguma in potrpljenja. In vendar, kako blagodatno je to delo!

Opat starega samostana je nekega večera vprašal enega izmed menihov: »Kaj si pa danes kaj delal?« »Oh,« je dejal menih, »imam vsak dan toliko opraviti, da bi moja moč brez božje milosti ne bila nikoli zadosti velika. Krotiti moram dva sokola, miriti dvoje jelenov, ustrahovati dva kragulja, brzdati enega črva, se boriti zoper medveda in oskrbovati bolnika.« — »Kaj pa govoriš?« se je smejal opat, »saj tega v samostanu sploh nimamo.« »In vendar je tako,« je dejal menih. »Sokola imenujem svoje oči, ki moram vedno paziti nanje, da ne gledajo kaj grešnega. Jelena sta nogi; moram jih zadrževati, da me ne speljeta na slaba pota. S kraguljema mislim na svoje roke, ki jih moram naganjati k opravi in dobroti. Črv je moj jezik, ki ga moram krotiti, da ne blebeče kaj nápak. Medved je moje srce; vedno se moram boriti zoper samoljubnost in nečimrnost. In bolno je vse moje telo, ki ga varujem, da ne zabrede v čutnost.«

Boj zoper neurejene gone je takšno krotilsko delo, ki ga moraš ti, dragi moj, in vsakdo, ki hoče postati značajan mož, vršiti sleherni dan. Fant, ki se briga za svoj značaj, ne bo nikoli zagovarjal svojih napak: »Sem že tako ustvarjen, to mi je v krvi,« temveč misli: »Naj rohne v meni tudi zverine, ukrotil jih bom!«

Toda nikoli se ne pritožuj, da si strasten. Strast sama po sebi ni nobeno zlo, le brzdati jo je treba. Brez velikih strasti ni mogoče dovršiti nobenih velikih dejanj, brez njih ni velikih mož, tudi svetnikov ne. Strast je veter, ki vrši čez morje. Ako ladja odrine v brezvetrju, voznja ne bo

²¹ Junak Nibelunške pesmi, znanega nemškega junaškega epa.

dolga. Če pa potegne veter, je vse na tem, ali bomo veter spretno zajeli v jadra svojega cilja. Če se ne posreči, se nam čoln prevrne. Tako moraš tudi svoje strasti na razumen način pritegniti kot zaveznike in sobojevnike, ne meni se za njih prišeptavanje, temveč računaj z njihovo močjo; vsaka strast je kakor ogenj; lahko na mje v blagoslov, pa tudi v prokletstvo, kakor pravi Schiller²² v »Pesmi o zvonu«:

Dobrodejna je moč ognja,
če človek jo kroti in čuva.

Bodi še tako vroče krvi, naj si tudi podedoval obilo slabih nagonov (za kar prav za prav nič ne moreš), samo stori vse, da si oplemenitiš dušo, potem izveš tolažilno resnico: »Facienti, quod est in se, Deus non denegat gratiam — Kdor vse stori, kar more, mu Bog ne odreče milosti.«

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom petih let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od do-brote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 50 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega po-jasnila, se lahko pismeno ali osebno obrne na »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Marijin trg 4« ali na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

Vem, da Podporni odsek III. reda lepo napreduje, toda skrbi me, kaj bo potem, če enkrat vi umrjete?

Že od vsega početka Podpornega odseka III. reda jih je bilo mnogo, katere je navdajala ta skrb, povečala se je pa ta stvar še posebno, ker je Podporni odsek od leta do leta bolj narastel, množilo se število članov in

²² Nemški pesnik (1759—1805; izg. Siler).

se seveda temu primerno množilo tudi delo. Zato je postala ta skrb vedno bolj upravičena.

Toda prepričani so lahko vsi člani in članice Podpornega odseka, da smo že od vsega početka mislili tudi na to. Seveda pa se zadeva, dokler je bil Podporni odsek še majhen, ni dala v celoti izvesti. Letos je tudi to vprašanje rešeno.

Kakor je vsem članom in članicam Podpornega odseka znano, Podporni odsek III. reda ni pravna oseba. Znano pa je tudi, da ima 14. člen splošnih pogojev naročilo, da se mora čisti prebitek Podpornega odseka porabiti v obče človeške namene, za gradnjo domov sv. Frančiška, za zavetišča za odpuščene kaznjence, brezposelne itd. Jasno je, da so domovi, zavetišča itd. ter v prvi vrsti zemljišča, na katerih ti domovi stoje ali bodo stali, nepremičnine, ki morajo imeti svojega gospodarja, ta gospodar pa ne more biti Podporni odsek, vsaj ne pred civilno pravno oblastjo, ampak le pravna oseba, ki je obenem civilno in cerkveno pravna. Civilno pravna zato, da jo prizna za gospodarja država, cerkvenopravna zato, da nihče ne bi mogel III. redu, odnosno Podpornemu odseku III. reda očitati, da je odtujil kakršnokoli premično ali nepremično premoženje III. reda, odnosno Podpornega odseka. Zato se je osnovala stavbna zadruga »Mirni dom«, kakor hitro je Podporni odsek imel prvo nepremičnino, parcelo pri Sv. Krištofu v Ljubljani. Ta stavbna zadruga ni drugača kakor izpolnitev 14. člena splošnih pogojev Podpornega odseka III. reda. V imenu in za Podporni odsek ona upravlja nepremično premoženje Podpornega odseka III. reda.

Pri našem gori stavljenem vprašanju pa ne gre za upravo nepremičnega premoženja, za redno izplačevanje mesečnih zneskov, pogrebnin itd., zato ni zadosti, da upravljata Podporni odsek eden ali dva, kajti če bi ta ali oni nenadoma umrl, bi lahko pri upravi nastal kak nered, zato jih mora biti v upravo Podpornega odseka posvečenih več oseb. Stavbna zadruga ima, kakor vsaka druga zadruga svoje načelstvo, ki se voli za dobo treh let, namestnike načelstva in nadzorstvo. Zato je z dovoljenjem frančiškanskega provincijalata načelstvo Stavbne zadruge, ki upravlja premično in nepremično premoženje Podpornega odseka III. reda. Nobene nevarnosti ni za Podporni odsek, če eden ali drugi umrje, Podporni odsek bo šel mirno svoje življenje naprej, načelstvo pa enostavno voli novega člana in stvar je urejena.

Toda s tem je prešel Podporni odsek III. reda v povsem laične tretjeredniške roke. Ali nimajo frančiškani nič več zraven besede? Tudi ta strah je brez vsake podlage. Kakor je znano vsem, ki so se udeležili občnega zbora Stavbne zadruge, je v pravilih Stavbne zadruge »Mirni dom« predvideno in urejeno tako, da ostane zadruga vedno in pod vsakim pogojem v rokah tretjerednikov, za katere je pač Podporni odsek tudi namenjen. Pa tudi frančiškani bodo še vedno imeli svojo besedo zraven, ker je upravi Podpornega odseka po njegovih pravilih stalno pridružen po en član slovenske frančiškanske provincije, ki ga upravni odbor predlaga in potrdi frančiškanski provincijalat. S tem je poskrbljeno, da bo Podporni odsek III. reda vedno hodil po pravih potih. Poskrbljeno je tudi za nadzorstvo, ker imata pravico nadzorstva nad premoženjem Podpornega odseka frančiškanski provincijalat in škofijski ordinarijat v Ljubljani.

Na podlagi vsega tega je vsakemu članu ali članici Podpornega odseka lahko jasno, da je vsaka skrb, če bi umrl ta ali oni, ki sodeluje pri Podpornem odseku, čisto odveč. Ako pa kdo želi še kakega pojasnila v tem oziru, ga lahko dobi ustno ali pismeno ali pa v našem glasilu »Cvetje«.

Nove knjige

Kukučičin Martin — Smolej Viktor: Hiša v bregu. Roman. Ljubljana 1935. Založila Jugoslovanska knjigarna. Cena vez. Din 80.—, kart. Din 68.—. — Martin Kukučičin je slovaški pisatelj realistične smeri. Pridobil si je sicer najprej literaren sloves z novelami in slikami iz slovaške vasi, njegovo najboljše delo in obenem najboljše slovaško delo v prozi pred svetovno vojsko pa črpa snov iz dalmatinskega primorja. Njegov zdravniški poklic, katerega doma zaradi narodnostnih razmer Slovaške pod Madžari ni mogel izvrševati, ga je pripeljal na dalmatinski otok Brač, kjer se je ustalil in se popolnoma vživel v novi svet. To življenje, ki se mu je odkrilo pod južnim soncem, je ujel v svoj najboljši roman o hiši v bregu nad dalmatinskim morjem. Roman je podoba življenja v obmorskem mestecu na našem jugu, slika vinogradniškega, vaškega, pol meščanskega, pomorskega in kmečkega življenja. V realističnih potezah se razvija pred nami zgodba o dveh mladih ljudeh. Kukučičin problema ni reševal kot socialni problem, ampak ga rešuje le kot problem dveh mladih ljudi, ki sta zrastle pod različnim soncem in v drugačnih razmerah, pa hočeta zrasti skupaj v enoto. A to se ne zgodi. Nasprotno, njuna ljubezen se izkaže za nezmožno življenje in usahne. Oba si najdeta sreče z drugim, kakor vsakemu odgovarja. Ob teh dveh, ki sta nekako os romana, pa se vrsti cela vrsta še mnogo bolj izrazitih oseb, ki so plastične in kar otipljive v svoji živosti.

Romano Guardini: Sveti križev pot. Druga izdaja. 1936. Izdal Martuljek, Semenišče v Ljubljani. Cena broš. knjigi 5 Din, vezani 9 Din. — Ta knjižica je posvečena eni najlepših in najstarejših ljudskih pobožnosti, križevemu potu našega Gospoda Zveličarja. Ta pobožnost nas najprej živo nagiba, da začutimo, kaj je Gospod trpel. Z njim hodimo in z njim nosimo križ. Odkriva nam, kako velika je Zveličarjeva ljubezen in kako velika je naša krivda. Križev pot naj bi bil tudi šola premagovanja. Gospoda vidimo, kako nosi najbridkejše trpljenje, telesno in duševno, a vidimo tudi kako vse premaguje iz ljubezni do Boga in do nas. V tej knjižici je posebno poudarjena ta zadnja misel: Molvec naj bi v posameznih postajah našel vse svoje življenje. Gledal naj bi svoje vsakdanje težave v zvezi s Gospodovimi in iz čegar naj bi zajemal spoznanje in moč, da ne bi le nosil svojega trpljenja, ampak ga tudi zmagoval. Vidi se, da je knjigo pisal sodoben človek za sodobne ljudi.

P. Daniel Considine D. J.: Veselite se. Prevedel Karmel na Selu. Ljubljana 1935. — Drobná knjižica opisuje, kako naj človek z veseljem hodi pot Gospodovo. Mnogo jih je namreč še dandanes, ki napačno pojmujejo pravo pobožnost, ter si predstavljajo, da mora pobožen človek biti pust in čemeran; drugače nima pravega duha pobožnosti. Kako zmotno je to mnenje, nam kaže pričujoča drobna knjižica, ki na priprost način dopove vsakemu bravcu, da je pravo veselje doma le v tistih srečih, ki žive življenje v skladu z evangeljskimi načeli. Ne taji trpljenja, toda tudi trpljenje je svojevrstni vir veselja. Trpljenje je sredstvo, veselje je smoter, zato bi ne bilo prav, da bi na potu v večno veselje zapostavljali ono malo veselja, ki nam ga je v tolažbo za težko breme življenja naklonil Bog. Knjižico toplo priporočamo.

John Habberton-Bogomil Vdovič: Helenina otroka. Založila Družba sv. Mohorja v Celju 1936. — Kdor ljubi otroke in njihov pristni, čeprav nehoteni humor in se hoče za nekaj ur prav iz srca nasmejati, naj bere to knjigo. Bral je ne bo samo enkrat, ampak večkrat.